

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. února 2024 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Daniela Plška a soudců Mgr. Tomáše Kurfírta a Mgr. Petra Jirsy odvolání **obžalovaných J. Š.**, narozeného XXXXX, a **J. S.**, narozené XXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 7. 2. 2023 č. j. 68 T 5/2022-4869 a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f), odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání obou obžalovaných napadený rozsudek částečně zrušuje ve výrocích o vině a trestech ve vztahu k obžalovaným J. Š. a J. S. a ve výroku o náhradě škody ve vztahu k obžalovanému J.Š.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. se nově rozhoduje tak, že

podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku **se zrušuje** výrok o vině a trestu z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 10. 2020 č. j. 20 T 131/2017-919 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2021 sp. zn. 5 To 12/2021 a rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 25. 8. 2022 č. j. 20 T 131/2017-1110 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 12. 2022 sp. zn. 5 To 306/2022.

Obžalovaný

J. Š., narozený XXXXX v XXXXX, administrativní pracovník společnosti XXXXX, trvale bytem XXXXX fakticky bytem XXXXX.

je vinen, že

nejméně od začátku června 2011 do 18. 10. 2012 v XXXXX a jinde v celkem 11 níže specifikovaných případech vždy poté, co si vytipoval jednotlivé poškozené, kteří byli vlivem svých předchozích dluhů, jež nebyli schopni rádně splácet, v tíživé finanční situaci s hrozbou

exekučního postihnutí majetku a kteří neměli přehled o poskytování finančních služeb a byli ve špatném psychickém stavu, si vlivem svého profesionálního a přesvědčivého vystupování a detailní znalosti v oblasti poskytování finančních služeb získal jejich důvěru, poškozeným v místě jejich bydliště nabídl, že za ně bezplatně vyřeší jejich finanční situaci a prostřednictvím jím dojednaných osob zprostředkuje a zajistí uhrazení veškerých jejich dluhů, což podmínil uzavřením kupních smluv na nemovitosti poškozených, kdy tento jím předestřený převod vlastnického práva k nemovitým věcem poškozeným prezentoval toliko jako dočasný, následkem čehož poškození v domnění, že se jedná toliko o dočasný převod vlastnického práva k jejich nemovitým věcem, které jim po splacení jejich dluhů budou následně bezplatně navraceny, jednotlivé kupní smlouvy, aniž by si přečetli jejich obsah a aniž by jim jejich obsah byl obžalovaným J. Š. jakkoli vysvětlen či alespoň předestřen, podepsali. Obžalovaný J. Š. za tímto účelem zajistil osoby kupujících, kteří fakticky o koupi nemovitostí neměli žádný zájem a kupní smlouvy podepsali jen za příslib finanční odměny, kterou jim obžalovaný J. Š. vyplatil, zprostředkoval uzavření kupních smluv k nemovitým věcem poškozených, zprostředkoval pro kupující uzavření smluv o poskytnutí hypotečních úvěrů na financování koupě, smluv o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem a v některých případech i smluv

o zřízení a vedení běžných bankovních účtů kupujících, které však ovládal sám, a následně přesvědčil poškozené, aby kupní smlouvy na prodej svých nemovitostí podepsali, aniž by jim sdělil, že nemovitosti jsou převáděny nikoli dočasně a bez rozvazovací podmínky a aniž by jim současně poskytl část kupní ceny, která byla v kupních smlouvách dohodnuta a která převyšovala sjednanou úhradu splatných dluhů poškozených, přičemž věděl, že tuto část kupní ceny prodávajícím nepředali ani kupující, kteří ostatně o příslušném ujednání ani nevěděli a neměli žádné prostředky za tímto účelem k dispozici, a takto obžalovaný J. Š. jednal od samého počátku s cílem získat část kupní ceny, která měla být vyplacena prodávajícím z hypotečních úvěrů. Konkrétně obžalovaný J. Š.:

- 1) v místě trvalého bydliště M. Ř., nar. XXXXX a S. Ř., nar. XXXXX, v XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 3. 6. 2011 v XXXXX podepsali kupní smlouvu na prodej bytové jednotky č. XXXXX nacházející se v XXXXX na ulici XXXXX, spoluvlastnického podílu o velikosti 950/20839 na společných částech budovy č.p. XXXX nacházející se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a spoluvlastnického podílu o velikosti 950/20839 na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, vše v katastru obce XXXXX, sjednal P. Ch., nar. XXXXX, a P. K., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupili, k čemuž jim zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 2,2 mil. Kč, do které uvedl, že část ceny ve výši 500 000 Kč byla prodávajícím předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, z poskytnutého hypotečního úvěru ve výši 1,7 mil. Kč byla částka 175 223,79 Kč určena na doplacení dřívějšího hypotečního úvěru manželů Ř. u Č.s., částka 424 776,21 Kč byla zaslána na účet S. Ř., částka 1,1 mil. Kč byla zaslána na účet P. K., tímto byla vybrána a předána obžalovanému, čímž obžalovaný M.Ř. a S.Ř. způsobil škodu v celkové výši 1,6 mil. Kč,
- 2) v místě trvalého bydliště E. S., nar. XXXXX, A. S., nar. XXXXX, a K. S., nar. XXXXX, v XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 13. 6. 2011 v XXXXX podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX, vše v katastrálním území obce XXXXX, sjednal P. P., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 2,2 mil. Kč, do které uvedl, že část ceny ve výši 500 000 Kč byla prodávajícím předána před podpisem smlouvy,

ačkoli to nebyla pravda, a prodávajícím zajistil pouze zaplacení jejich předchozích dluhů u společnosti C. F. s.r.o. ve výši zbývající části kupní ceny, tj. 1,7 mil. Kč, čímž obžalovaný E. S., A.S. a K. S. způsobil škodu ve výši 500 000 Kč,

- 3) v místě trvalého bydliště M. U., nar. XXXXX a B. U., nar. XXXXX, v K.č.p. XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 8. 7. 2011 v H. podepsali kupní smlouvu na prodej domu č.p. XXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla st. XXXXX, v katastrálním území K. (v ideálním podílovém spoluvlastnictví M. U. a B. U.), a dále domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXX, pozemku parcelního čísla XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX, v katastrálním území K. (ve vlastnictví M. U.), za tímto účelem sjednal jako kupující nemovitostí svou tehdejší přítelkyni P. S., nar. XXXXX, a současně J. F., nar. XXXXX, jako spolužadatele o úvěr na koupi uvedených nemovitostí, poskytnutí tohoto úvěru rovněž zprostředkoval a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,65 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 320 000 Kč byla prodávajícím předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 500 tis. Kč bude užita na úhradu předchozích dluhů prodávajících u společnosti A. g. a.s., což bylo splněno a část kupní ceny ve výši 830 000 Kč bude zaslána na účet notáře, kterou nechal poté přeposlat na účet P. K., tento peníze vybral a předal obžalovanému, čímž M. U. a B. U. způsobil škodu v celkové výši 1 150 000 Kč,
- 4) v místě trvalého bydliště A. P., nar. XXXXX, v XXXXX č.p. XXXXX, tuto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 5. 10. 2011 v XXXXX podepsala kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal J. Š., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,36 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 210 000 Kč byla prodávající předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 410 000 Kč bude užita na úhradu předchozích dluhů prodávající u společnosti XXXXX a část kupní ceny ve výši 740 000 Kč bude uhrazena na účet prodávající, do smlouvy však uvedl číslo účtu XXXXX P. S., nar. XXXXX, ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů u společnosti XXXXX., P. S. dne 10. 10. 2011 ze svého bankovního účtu č. XXXXX v hotovosti vybrala částku 740 000 Kč, která byla na její bankovní účet připsána téhož dne a s těmito prostředky naložila nezjištěným způsobem, čímž A. P. způsobil škodu v celkové výši 950 000 Kč,
- 5) v místě trvalého bydliště J. K., nar. XXXXX, R. K., nar. XXXXX a M. K., nar. XXXXX, v XXXXX tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 6. 10. 2011 v XXXXX podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal A. M., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,25 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 190 000 Kč prodávající obdrželi před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 390 000 Kč bude užita na úhradu předchozích dluhů prodávajících u společnosti XXXXX s.r.o. a část kupní ceny ve výši 670 000 Kč bude uhrazena na bankovní účet č. XXXXX, který nebyl účtem

prodávajících, ale účtem J. Š., nar. XXXXX, ze kterého J. Š. dle pokynů obžalovaného J. Š. dne 7. 10. 2011 ve 13:54 hodin na pobočce XXXXX, a.s. ve XXXXX na ulici XXXXX v hotovosti vybral částku ve výši 660 000 Kč, kterou obratem předal obžalovanému, a ten ji použil dále nezjištěným způsobem, ve skutečnosti zajistil toliko úhradu předchozích dluhů u F. F. s.r.o., čímž J. K., R.K. a M.K. způsobil škodu v celkové výši 860 000 Kč,

- 6) nejprve v přesně nezjištěných dnech v listopadu a prosinci 2011 v XXXXX, okr. XXXXX využil důvěry, nezkušenosti a nepříznivého psychického stavu manželů M. a F. Č., kterým se nabídl, že jim pomůže vyřešit jejich tíživou ekonomickou situaci vyplývající z toho, že měli splatný závazek ve výši cca 400 tis. Kč vůči společnosti N. N. a.s. a hrozilo jim jeho exekuční vymáhání a s tím spojená dražba jejich bytu v osobním vlastnictví v domě č. p. XXXXX na ul. XXXXX v XXXXX, a nabídl jim, že zajistí osobu, která si vezme úvěr ve výši postačující k úplnému splacení jejich dluhu vůči společnosti N. N. a.s., dluh za ně uhradí a zajistí výmaz zástavního práva společnosti N. N. a.s. k jejich bytu, a to za podmínky, že jejich byt v osobním vlastnictví v domě č.p. XXXXX na ul. XXXXX v XXXXX bude na tuto osobu dočasně na tři roky převeden za situace, kdy oni této osobě budou splácet to, co tato osoba zaplatí za účelem úhrady jejich dluhu u společnosti N. N. a.s. měsíčními splátkami ve výši 5 300 Kč, a poté, co dosáhl souhlasu manželů M. a F. Č. s jím navrhovaným řešením, nejprve nejpozději dne 15. 12. 2011 v XXXXX před domem č.p. XXXXX na ul. XXXXX nechal M. Č. podepsat prázdný příjmový doklad, posléze dne 15. 12. 2011 v XXXXX v prostorách pobočky XXXXX s. p. na ul. XXXXX předložil M.a F. Č. k podpisu zejména kupní smlouvu, podle které bez jakékoliv rozvazovací podmínky prodali za kupní cenu ve výši 1 050 000 Kč kupujícímu I. D., občanu Slovenské republiky, bytem v XXXXX, bytovou jednotku č. XXXXX v budově č.p. XXXXX a spoluvlastnický podíl ve velikosti 7912/XXXXX338 na společných částech domu č. p. XXXXX a pozemku parc. č. XXXXX, vše v katastrálním území XXXXX u XXXXX (dále jen bytová jednotka), dále pak související návrh na vklad do katastru nemovitostí, dále mimo jiné listinu, podle které uznali dluh ve výši 490 000 Kč vůči jemu jako věřiteli, který však neexistoval, a využil toho, že v důsledku důvěry M. a F. Č. vůči jeho osobě tyto obsah uvedení listin nečetli a zejména nevěděli, že bytovou jednotku na I. D. převádějí nikoli dočasně a bez rozvazovací podmínky a nic jim nezajistí uvrácení uvedené bytové jednotky za tři roky ani později, přičemž tak činil se záměrem, že část úvěru ve výši 890 000 Kč poskytnutého XXXXX, a. s., I. D. za účelem úhrady části kupní ceny uvedené bytové jednotky získá, přičemž jako doklad pro XXXXX, a.s. o úhradě části kupní ceny I. D. byl doplněn dříve M. Č. podepsaný prázdný příjmový doklad tak, že podle něj tato od I. D. dne 14. 12. 2011 převzala v hotovosti peněžní částku ve výši 160 000 Kč, a skutečně na základě Smlouvy o poskytnutí hypotečního úvěru uzavřené dne 15. 12. 2011 mezi XXXXX, a.s. a I. D. jako dlužníkem banka vyplatila část úvěru ve výši 489 498 Kč na účet č. XXXXX, vedený XXXXX, a.s. pro J. Š., tuto částku od J. Š. převzal a použil ji pro vlastní potřebu, kupní cena ve výši 1 050 000 Kč manželům Č. skutečně vyplacena nebyla, když za ně zajistil toliko splacení dluhu vůči společnosti N. N. a.s. ve výši 400 502 Kč a další peníze jim nevyplatil, čímž manželům M.a F. Č. způsobil škodu ve výši 649 498 Kč odpovídající rozdílu obvyklé ceny bytové jednotky a částky, která byla za manžele Č. zaplacená společností N. N. a.s., (původní skutek z rozsudku Okresního soudu v XXXXX sp. zn. 20 T 131/2017),

- 7) v místě trvalého bydliště L. Č. (dříve H.), nar. XXXXX, v XXXXX tuto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 24. 2. 2012 v XXXXX podepsala kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal P. Š., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,65 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 250 000 Kč byla prodávající předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 1 082 360 Kč bude užitá na úhradu předchozích dluhů prodávající u společnosti A. T. s.r.o. a část kupní ceny ve výši 317 640 Kč bude uhrazena na účet prodávající, přičemž uvedený účet č. XXXXX nebyl účtem prodávající, ale účtem J. Š., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, obžalovaný J. Š. dne XXXXX provedl bezhotovostní převod částky 300 000 Kč na svůj bankovní účet č. XXXXX a následně tuto částku obratem téhož dne v hotovosti vybral a použil ji dále nezjištěným způsobem, ve skutečnosti zajistil toliko úhradu předchozích dluhů u společnosti A. T. s.r.o., čímž L. Č. způsobil škodu v celkové výši 567 640 Kč,
- 8) v místě trvalého bydliště M.D., nar. XXXXX a V. D., nar. XXXXX, v XXXXX tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 6. 3. 2012 v Kroměříži podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal T. U., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,26 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 200 000 Kč prodávající obdrželi před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, částka 905 000 Kč měla být zaslána na účet společnosti A. T. s.r.o. k úhradě dluhu prodávajících a částka ve výši 155 000 Kč měla být převedena na účet určený převodcem, přičemž uvedený účet č. XXXXX nebyl účtem prodávajících, ale účtem P. S., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, obžalovaný J. Š. sám či prostřednictvím P. S. nejprve dne 9. 3. 2012 provedl bezhotovostní převod částky 150 000 Kč na svůj osobní bankovní účet č. XXXXX a následně tuto částku téhož dne v hotovosti vybral a použil ji dále nezjištěným způsobem, ve skutečnosti zajistil toliko úhradu předchozích dluhů poškozených u společnosti A. T. s.r.o. ve výši 905 000 Kč, čímž M. D. a V. D. způsobil škodu v celkové výši 355 000 Kč,
- 9) v místě trvalého bydliště F. D. nar. XXXXX a J. D. nar. XXXX, v XXXXX č.p. XXXXX tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 15. 5. 2012 a 21. 5. 2012 (v XXXXX a v XXXXX) podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal M. S., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,54 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 235 000 Kč prodávající obdrželi před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, částka 750 000 Kč bude zaslána na účet společnosti XXXXX na úhradu dluhu prodávajících a část kupní ceny ve výši 555 000 Kč bude poukázána na účet č. XXXXX, který nebyl účtem prodávajících, ale účtem J. F., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, obžalovaný J. Š. nejprve dne XXXXX provedl bezhotovostní převod částky 555 000 Kč na svůj bankovní účet č. XXXXX a následně téhož dne z účtu v hotovosti vybral částku 550 000 Kč, kterou použil dále

nezjištěným způsobem, ve skutečnosti zajistil toliko úhradu předchozích dluhů poškozených u společnosti F. C. s.r.o. ve výši 750 000 Kč, čímž F. D. a J. D. způsobil škodu v celkové výši 790 000 Kč,

- 10) v místě trvalého bydliště M. S., nar. XXXXX, v XXXXXX č.p. XXXXX tuto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 10. 5. 2012 v XXXXX podepsala kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla st. XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal D. Ž., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 2,85 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 430 000 Kč byla prodávající předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 1 530 000 Kč bude zaslána na účet společnosti E. , část finančních prostředků ve výši 890 000 Kč měla být zaslána na účet převodce č. XXXXX, který nebyl účtem prodávající, ale účtem J. F., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, obžalovaný J. Š. nejprve ve dnech 1. 6. 2012 až 4. 6. 2012 provedl celkem tři bankovní transakce spočívající v převodu finančních prostředků v celkové výši 855 000 Kč na svůj bankovní účet č. XXXXX, z něhož následně celou částku ve dnech 1. 6. 2012 až 5. 6. 2012 celkem třemi dílčími výběry v hotovosti vybral a použil ji dále nezjištěným způsobem, ve skutečnosti zajistil toliko úhradu předchozích dluhů poškozené u společnosti E. ve výši 1 530 000 Kč, čímž M. S. způsobil škodu v celkové výši 1 320 000 Kč,

- 11) v místě trvalého bydliště V. R., nar. XXXXX, a P. M., nar. XXXXX, ve XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne XXXXX (ve Starém Městě a v Napajedlích) podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal D. V., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,7 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 255 000 Kč prodávající obdrželi před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, 1 150 000 Kč bude zasláno na účet společnosti XXXXX na úhradu dluhu prodávajících a část kupní ceny ve výši 295 000 Kč bude uhrazena prodávajícím do 30. 11. 2012, na účet č. XXXXX, který nebyl účtem prodávajících, ale účtem P. S., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, sám či prostřednictvím P. S. obžalovaný J. Š. nejprve dne XXXXX provedl bezhotovostní převod částky 290 000 Kč na svůj bankovní účet č. XXXXX, a téhož dne tuto částku z účtu v hotovosti vybral a použil ji dále nezjištěným způsobem, ve skutečnosti zajistil toliko úhradu předchozích dluhů poškozených u společnosti XXXXX ve výši 1 150 000 Kč, čímž V. R. a P.M. způsobil škodu v celkové výši 550 000 Kč,

a obžalovaný J. Š. tímto jednáním způsobil poškozeným škodu v celkové výši 9 292 138 Kč,

tedy

v bodech 1) – 11)

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu.

Tím spáchal

v bodech 1) – 11)

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb.

a odsuzuje se

za tento zločin a za sbíhající se zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. c), d) tr. zákoníku dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kterým byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 5. 2022 č. j. 3 T 48/2022-2417,

za použití § 45 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku ke společným souhrnným trestům: podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku trestu odnětí svobody v trvání 5 (pět) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznic s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku peněžitému trestu ve výměře 375 denních sazeb po 1 736 Kč denní sazby, tedy v celkové výši 651 000 (šestsetpadesátjedna tisíc) Kč.

Podle § 71 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu činnosti v oblasti zprostředkování spotřebitelských úvěrů na dobu 5 (pět) let.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se zrušuje výrok o trestu uložený obžalovanému J. Š. rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 5. 2022 č. j. 3 T 48/2022-2417, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný J. Š. povinen zaplatit na náhradě majetkové škody:

- M. U., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 85 801,50 Kč,
- B. U., nar. XXXXX, bytem XXXXX č. XXXXX, částku 28 600,50 Kč,
- J. D., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 790 000 Kč,
- R. R., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 91 666,67 Kč,
- A. J., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 91 666,67 Kč,
- S. Š., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 91 666,67 Kč.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškození:

- A. P., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- M. Ř., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- S. Ř., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- R. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- J. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- M. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- V. D., nar. XXXXX, bytem XXXXX, pro doručování XXXXX,
- P. M., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- L. Č. (dříve H.) nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- M. S., nar. XXXXX, bytem XXXXX,

odkazují s nárokem na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškození J. D., M. U. a B.U. odkazují se zbytky nároků na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

III. Podle § 259 odst. 1 tr. ř. se věc v rozsahu zrušení ve vztahu k obžalované J. S. vrací soudu prvního stupně.

IV. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 7. 2. 2023 č. j. 68 T 5/2022-4869 byli jednotliví obžalovaní uznáni vinnými, a to **obžalovaný J. Š. v bodě I./1 – 11)** zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, **v bodě II./1 – 6)** zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c, písm. d) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 5. 2015, **obžalovaná J. S. v bodě III.** zločinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c, písm. d) tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016 a **obžalovaná P. S. v bodě IV./1)** zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c, písm. d) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 5. 2015 a **v bodě IV./2)** zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b, písm. c) tr. zákoníku. Trestné činnosti se měli dopustit tím, že

I. obžalovaný J. Š.:

nejméně od začátku června 2011 do 18. 10. 2012 v Kroměříži, Zahnašovicích a jinde v celkem 11 níže specifikovaných případech vždy poté, co si vytypoval jednotlivé poškozené, kteří byli vlivem svých předchozích dluhů, jež nebyli schopni řádně splácet, v tíživé finanční situaci s hrozbou exekučního postihu majetku a kteří neměli přehled o poskytování finančních služeb a byli ve špatném psychickém stavu, si vlivem svého profesionálního a přesvědčivého vystupování a detailní znalosti v oblasti poskytování finančních služeb získal jejich důvěru, poškozeným v místě jejich bydliště nabídl, že za ně bezplatně vyřeší jejich finanční situaci a prostřednictvím jím dojednaných osob zprostředkuje a zajistí uhrazení veškerých jejich dluhů, což podmínil uzavřením kupních smluv na nemovitosti poškozených, kdy tento jím předestřený převod vlastnického práva k nemovitým věcem poškozeným prezentoval toliko jako dočasný, následkem čehož poškození v domnění, že se jedná toliko o dočasný převod vlastnického práva k jejich nemovitým věcem, které jim po splacení jejich dluhů budou následně bezplatně navraceny, jednotlivé kupní smlouvy, aniž by si přečetli jejich obsah a aniž by jim jejich obsah byl obžalovaným J. Š. jakkoli vysvětlen či alespoň předestřen, podepsali. Obžalovaný J. Š. za tímto účelem zajistil osoby kupujících, kteří fakticky o koupi nemovitostí neměli žádný zájem a kupní smlouvy podepsali jen za příslib finanční odměny, kterou jim obžalovaný J. Š. vyplatil, zprostředkoval uzavření kupních smluv k nemovitým věcem poškozených, zprostředkoval pro kupující uzavření smluv o poskytnutí hypotečních úvěrů na financování koupě, smluv o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem a v některých případech i smluv o zřízení a vedení běžných bankovních účtů kupujících, které však ovládal sám, a následně přesvědčil poškozené, aby kupní smlouvy na prodej svých nemovitostí podepsali, aniž by jim sdělil, že nemovitosti jsou převáděny nikoli dočasně a bez rozvazovací podmínky a aniž by jim současně poskytl část kupní ceny, která byla v kupních smlouvách dohodnuta a která převyšovala sjednanou úhradu splatných dluhů poškozených, přičemž věděl, že tuto část kupní ceny prodávajícím nepředali ani kupující, kteří ostatně o příslušném ujednání ani nevěděli a neměli žádné prostředky za tímto účelem k dispozici, a takto obžalovaný J. Š. jednal od samého počátku s cílem získat nemovitosti do své dispozice za pouhou část jejich ceny a současně pro sebe získat část kupní ceny, která měla být vyplacena prodávajícím z hypotečních úvěrů. Konkrétně obžalovaný J. Š.:

- 1) v místě trvalého bydliště M. Ř., nar. XXXXX a S. Ř., nar. XXXXX, v XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 3. 6. 2011 v Kroměříži podepsali kupní smlouvu na prodej bytové jednotky č. XXXXX nacházející se v XXXXX, spoluvlastnického podílu o velikosti XXXXX na společných částech budovy č.p. XXXXX nacházející se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a spoluvlastnického podílu o velikosti XXXXX na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, vše v katastru obce XXXXX, sjednal P. Ch., nar. XXXXX, a P. K., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupili, k čemuž jim zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 2,2 mil. Kč, do které uvedl, že část ceny ve výši 500 tis. Kč byla prodávajícím předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, a část kupní ceny ve výši 1,7 mil. Kč bude složena do notářské úschovy, odkud bude vyplacena prodávajícím, což však rovněž nezajistil, neboť ve skutečnosti prodávající ze sjednané kupní ceny obdrželi pouze 600 tis. Kč, kterými byly zaplaceny jejich předchozí dluhy u České spořitelny, a.s., a zbývající část kupní ceny jim nebyla vůbec poskytnuta, čímž obžalovaný J. Š. M. Ř. a S. Ř. způsobil škodu v celkové výši 1,6 mil. Kč,
- 2) v místě trvalého bydliště E. S., nar. XXXXX, A. S., nar. XXXXX, a K. S., nar. XXXXX, v XXXXX č.p. XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 13. 6. 2011 v XXXXX podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX, vše v katastrálním území obce XXXXX, sjednal P. P., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 2,2 mil. Kč, do které uvedl, že část ceny ve výši 500 tis. Kč byla prodávajícím předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, a prodávajícím zajistil pouze zaplacení jejich předchozích dluhů u společnosti C. F., s.r.o. ve výši zbývající části kupní ceny, tj. 1,7 mil. Kč, čímž obžalovaný J. Š. E. S., A. S. a K. S. způsobil škodu ve výši 500 tis. Kč,
- 3) v místě trvalého bydliště M. U., nar. XXXXX a B. U., nar. XXXXX, v XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne XXXXX v H. podepsali kupní smlouvu na prodej domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla st. XXXXX, v katastrálním území XXXXX (v ideálním podílovém spoluvlastnictví M. U. a B. U.), a dále domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX, v katastrálním území XXXXX (ve vlastnictví M. U.), za tímto účelem sjednal jako kupující nemovitostí svou tehdejší přítelkyni P. S., nar. XXXXX, a současně J. F., nar. XXXXX, jako spolužadatele o úvěr na koupi uvedených nemovitostí, když poskytnutí tohoto úvěru rovněž zprostředkoval, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,65 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 320 tis. Kč byla prodávajícím předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 830 tis. Kč bude prodávajícím uhrazena na jejich účet do 60 dnů od podpisu smlouvy a část kupní ceny ve výši 500 tis. Kč bude užitá na úhradu předchozích dluhů prodávajících u společnosti A. g. a.s., přičemž ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů prodávajících, čímž M. U. a B. U. způsobil škodu v celkové výši 1 150 000 Kč,

- 4) v místě trvalého bydliště A. P., nar. XXXXX, v XXXXX č.p. XXXXX, tuto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 5. 10. 2011 v XXXXX podepsala kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal J. Š., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,36 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 210 tis. Kč byla prodávající předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 740 tis. Kč bude uhrazena na účet prodávající do 60 dnů od podpisu smlouvy a část kupní ceny ve výši 410 tis. Kč bude užitá na úhradu předchozích dluhů prodávající u společnosti N. N. a.s., přičemž ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů u společnosti N. N. a.s., čímž A. P. způsobil škodu v celkové výši 950 000 Kč,
- 5) v místě trvalého bydliště J. K., nar. XXXXX, R. K., nar. XXXXX a M. K., nar. XXXXX, v XXXXX č.p. XXXXX tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 6. 10. 2011 v XXXXX podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal A. M., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,25 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 190 tis. Kč prodávající obdrželi před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 670 tis. Kč bude uhrazena na účet prodávajících do 60 dnů od podpisu smlouvy a část kupní ceny ve výši 390 tis. Kč bude užitá na úhradu předchozích dluhů prodávajících u společnosti F. F. s.r.o., přičemž ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů u F. F. s.r.o., čímž J. K., R. K. a M. K. způsobil škodu v celkové výši 860 000 Kč,
- 6) nejprve v přesně nezjištěných dnech v listopadu a prosinci 2011 v Novém Jičíně, okr. Nový Jičín využil důvěry, nezkušenosti a nepříznivého psychického stavu manželů M. a F. Č., kterým se nabídl, že jim pomůže vyřešit jejich tíživou ekonomickou situaci vyplývající z toho, že měli splatný závazek ve výši cca 400 tis. Kč vůči společnosti N. N. a.s. a hrozilo jim jeho exekuční vymáhání a s tím spojená dražba jejich bytu v osobním vlastnictví v domě č. p. XXXXX na ul. XXXXX v XXXXX, a nabídl jim, že zajistí osobu, která si vezme úvěr ve výši postačující k úplnému splacení jejich dluhu vůči společnosti N. N. a.s., dluh za ně uhradí a zajistí výmaz zástavního práva společnosti N. N. a.s. k jejich bytu, a to za podmínky, že jejich byt v osobním vlastnictví v domě č.p. XXXXX na ul. XXXXX v XXXXX bude na tuto osobu dočasně na tři roky převeden za situace, kdy oni této osobě budou splácet to, co tato osoba zaplatí za účelem úhrady jejich dluhu u společnosti N. N. a.s. měsíčními splátkami ve výši 5 300 Kč, a poté, co dosáhl souhlasu manželů M. a F. Č. s jím navrhovaným řešením, nejprve nejpozději dne 15. 12. 2011 v Novém Jičíně před domem č.p. XXXXX na ul. XXXXX nechal M. Č. podepsat prázdný příjmový doklad, posléze dne 15. 12. 2011 v Novém Jičíně v prostorách pobočky České pošty s. p. na ul. XXXXX předložil M. a F. Č. k podpisu zejména kupní smlouvu, podle které bez jakékoliv rozvazovací podmínky prodali za kupní cenu ve výši 1 050 000 Kč kupujícímu I. D., občanu Slovenské republiky, bytem v XXXXX, bytovou jednotkou č. XXXXX v budově č.p. XXXX a spoluvlastnický podíl ve

velikosti XXXXX na společných částech domu č.p. XXXXX a pozemku parc. č. XXXXX, vše v katastrálním území XXXXX (dále jen bytová jednotka), dále pak související návrh na vklad do katastru nemovitostí, dále mimo jiné listinu, podle které uznali dluh ve výši 490 000 Kč vůči jemu jako věřiteli, který však neexistoval, a využil toho, že v důsledku důvěry M. a F. Č. vůči jeho osobě tyto obsah uvedeníh listin nečetli a zejména nevěděli, že bytovou jednotku na I. D. převádějí nikoli dočasně a bez rozvazovací podmínky a nic jim nezajišťuje vrácení uvedené bytové jednotky za tři roky ani později, přičemž tak činil se záměrem, že část úvěru ve výši 890 000 Kč poskytnutého XXXXX, a. s., I. D. za účelem úhrady části kupní ceny uvedené bytové jednotky získá, přičemž jako doklad pro XXXXX, a.s., o úhradě části kupní ceny I. D. byl doplněn dříve M. Č. podepsaný prázdný příjmový doklad tak, že podle něj tato od I. D. dne 14. 12. 2011 převzala v hotovosti peněžní částku ve výši 160 000 Kč, a skutečně na základě Smlouvy o poskytnutí hypotéčního úvěru uzavřené dne 15. 12. 2011 mezi XXXXX, a.s., a I. D. jako dlužníkem banka vyplatila část úvěru ve výši 489 498 Kč na účet č. XXXXX, vedený XXXXX, a.s., pro J. Š., tuto částku od J. Š. převzal a použil ji pro vlastní potřebu, kupní cena ve výši 1 050 000 Kč manželům Č. skutečně vyplacena nebyla, když za ně zajistil toliko splacení dluhu vůči společnosti N. N. a.s. ve výši 400 502 Kč a další peníze jim nevyplatil, čímž manželům M. a F. Č. způsobil škodu ve výši 649 498 Kč odpovídající rozdílu obvyklé ceny bytové jednotky a částky, která byla za manžele Č. zaplácena společnosti N. N. a.s., (původní skutek z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. 20 T 131/2017),

- 7) v místě trvalého bydliště L. Č. (dříve H.), nar. XXXXX, v XXXXX č.p. XXXXX tuto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 24. 2. 2012 v XXXXX podepsala kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal P. Š., nar. XXXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,65 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 250 tis. Kč byla prodávající předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 317 640 Kč bude uhrazena na účet prodávající do 15. 3. 2012 a část kupní ceny ve výši 1 082 360 Kč bude užitá na úhradu předchozích dluhů prodávající u společnosti A. T. s.r.o., přičemž ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů u společnosti A. T. s.r.o., čímž L. Č. způsobil škodu v celkové výši 567 640 Kč,
- 8) v místě trvalého bydliště M. D., nar. XXXXX a V. D., nar. XXXXX, v XXXXX č.p. XXXXX tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 6. 3. 2012 v XXXXX podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal T. U., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,26 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 200 tis. Kč prodávající obdrželi před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, a část kupní ceny ve výši 1 060 000 Kč bude uhrazena prodávajícím do 15. 3. 2012, avšak ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů poškozených u společnosti A. T.

s.r.o. ve výši 905 000 Kč, čímž M. D. a V. D. způsobil škodu v celkové výši 355 000 Kč,

- 9) v místě trvalého bydliště F. D., nar. XXXXX a J. D., nar. XXXXX, v XXXXX č.p. XXXXX tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 15. 5. 2012 a 21. 5. 2012 (v XXXXX a v XXXXX) podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal M. S., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,54 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 235 tis. Kč prodávající obdrželi před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, a část kupní ceny ve výši 1 305 000 Kč bude uhrazena prodávajícím do 30. 6. 2012, avšak ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů poškozených u společnosti XXXXX ve výši 750 000 Kč, čímž F. D. a J. D. způsobil škodu v celkové výši 790 000 Kč,
- 10) v místě trvalého bydliště M. S., nar. XXXXX, v XXXXX č.p. XXXXX tuto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne XXXXX v XXXXX podepsala kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla st. XXXXX v katastrálním území obce XXXXX, sjednal D. Ž., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 2,85 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 430 tis. Kč byla prodávající předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, část kupní ceny ve výši 2 420 000 Kč bude zaplacená do 30. 6. 2012, přičemž ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů poškozené u společnosti E. ve výši 1 530 000 Kč, čímž M.S. způsobil škodu v celkové výši 1 320 000 Kč,
- 11) v místě trvalého bydliště V. R., nar. XXXXX, a P. M., nar. XXXXX, ve XXXXX č.p. XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne XXXXX (ve Starém Městě a v Napajedlích) podepsali kupní smlouvu na prodej rodinného domu č.p. XXXXX nacházejícího se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a pozemku parcelního čísla XXXXX v katastrálním území obce Zlechov, sjednal D. V., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupil, k čemuž mu zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy, a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 1,7 mil. Kč, do které uvedl, že část kupní ceny ve výši 255 tis. Kč prodávající obdrželi před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, a část kupní ceny ve výši 1.445.000 Kč bude uhrazena prodávajícím do 30. 11. 2012, avšak ve skutečnosti následně zajistil toliko úhradu předchozích dluhů poškozených u společnosti XXXXX ve výši 1 150 000 Kč, čímž V. R. a P. M. způsobil škodu v celkové výši 550 000 Kč,

a celkem tak obžalovaný J. Š. jednotlivým poškozeným způsobil škodu ve výši 8 642 640 Kč, což v součtu se škodou, kterou obžalovaný způsobil jednáním, pro které byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 10. 2020, sp. zn. 20 T 131/2017, a které je dílčím útokem nyní projednávané trestné činnosti (se škodou 649 498 Kč), činí celkovou částku 9 292 138 Kč,

přičemž finanční prostředky, které byly na úhradu kupních cen sjednány a které měly být jednotlivým poškozeným dle kupních smluv uhrazeny nad rámec jejich splatných dluhů, nechal obžalovaný J. Š. ze sjednaných úvěrových smluv převádět na účty různých osob, které tyto prostředky dle jeho pokynů ihned buď bezhotovostně převáděly na účty

obžalovaného J. Š., nebo je vybíraly v hotovosti a obratem je J. Š. přímo předávaly,

II. obžalovaný J. Š.

s cílem zatajit původ finančních prostředků, které byly získány jím zprostředkovanými úvěrovými smlouvami a které byly v rozporu se smluvními ujednáními převáděny na účty jiných osob nežli na účty osob prodávajících, jimž byly určeny:

- 1) poté, co zprostředkoval prodej nemovitostí J. K., nar. XXXXX, R. K., nar. XXXXX a M. K., nar. XXXXX, jak je popsáno shora pod bodem I.5), na jejichž úhradu kupní ceny zajistil finanční prostředky prostřednictvím hypotečního úvěru, v jím k podpisu předložené kupní smlouvě určil, aby část finančních prostředků ve výši 670 000 Kč, které měly být převedeny na účet prodávajících, byly poukázány na bankovní účet č. XXXXX, který nebyl účtem prodávajících, ale účtem J. Š., nar. XXXXX, ze kterého J. Š. dle pokynů obžalovaného J. Š. dne 7. 10. 2011 v 13:54 hodin na pobočce XXXXX, a.s. ve Zlíně na ulici XXXXX v hotovosti vybral částku ve výši 660 000 Kč, kterou obratem předal obžalovanému, a ten ji použil dále nezjištěným způsobem,
- 2) poté, co zprostředkoval prodej nemovitostí M. D., nar. XXXXX, a V. D., nar. XXXXX, jak je popsáno shora pod bodem I.8), na jejichž úhradu kupní ceny zajistil finanční prostředky prostřednictvím hypotečního úvěru, v jím k podpisu předložené kupní smlouvě určil, aby část finančních prostředků ve výši 155 000 Kč, které měly být převedeny na účet prodávajících, byly poukázány na bankovní účet č. XXXXX, který nebyl účtem prodávajících, ale účtem P. S., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, obžalovaný J. Š. sám či prostřednictvím P. S. nejprve dne 9. 3. 2012 provedl bezhotovostní převod částky 150 000 Kč na svůj osobní bankovní účet č. XXXXX, a následně tuto částku téhož dne v hotovosti vybral a použil ji dále nezjištěným způsobem,
- 3) poté, co zprostředkoval prodej nemovitostí L. Č., nar. XXXXX, jak je popsáno shora pod bodem I.7), na jejichž úhradu kupní ceny zajistil finanční prostředky prostřednictvím hypotečního úvěru, v jím k podpisu předložené kupní smlouvě určil, aby část finančních prostředků ve výši 317 640 Kč, které měly být převedeny na účet prodávajících, byly poukázány na účet č. XXXXX, který nebyl účtem prodávající, ale účtem J. Š., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, obžalovaný J. Š. dne 29. 3. 2012 provedl bezhotovostní převod částky 300 000 Kč na svůj bankovní účet č. XXXXX a následně tuto částku obratem téhož dne v hotovosti vybral a použil ji dále nezjištěným způsobem,
- 4) poté, co zprostředkoval prodej nemovitostí M. S., nar. XXXXX, jak je popsáno shora pod bodem I.10), na jejichž úhradu kupní ceny zajistil finanční prostředky prostřednictvím hypotečního úvěru, v jím k podpisu předložené kupní smlouvě určil, aby část finančních prostředků ve výši 890 000 Kč, které měly být převedeny na účet prodávající, byla poukázána na účet č. XXXXX, který nebyl účtem prodávající, ale účtem J. F., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, obžalovaný J. Š. nejprve ve dnech 1. 6. 2012 až 4. 6. 2012 provedl celkem tři bankovní transakce spočívající v převodu finančních prostředků v celkové výši 855 000 Kč na svůj bankovní účet č. XXXXX, z něhož následně celou částku ve dnech 1. 6. 2012 až 5. 6. 2012 celkem třemi dílčími výběry v hotovosti vybral a použil ji dále nezjištěným způsobem,

- 5) poté, co zprostředkoval prodej nemovitostí F. D., nar. XXXXX, a J. D., nar. XXXXX, jak je popsáno shora pod bodem I.9), na jejichž úhradu kupní ceny zajistil finanční prostředky prostřednictvím hypotečního úvěru, v jím k podpisu předložené kupní smlouvě určil, aby část finančních prostředků ve výši 555 000 Kč, které měly být převedeny na účet prodávajících, byla poukázána na účet č. XXXXX, který nebyl účtem prodávajících, ale účtem J. F., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, obžalovaný J. Š. nejprve dne 4. 7. 2012 provedl bezhotovostní převod částky 555 000 Kč na svůj bankovní účet č. XXXXX a následně téhož dne z účtu v hotovosti vybral částku 550 000 Kč, kterou použil dále nezjištěným způsobem,
- 6) poté, co zprostředkoval prodej nemovitostí V. R., nar. XXXXX, a P. M., nar. XXXXX, jak je popsáno shora pod bodem I.11), na jejichž úhradu kupní ceny zajistil finanční prostředky prostřednictvím hypotečního úvěru, v jím k podpisu předložené kupní smlouvě určil, aby část finančních prostředků ve výši 295 000 Kč, které měly být převedeny na účet prodávajících, byla poukázána na účet č. XXXXX, který nebyl účtem prodávajících, ale účtem P. S., nar. XXXXX, z něhož za využití přístupových údajů, jimiž tehdy disponoval, sám či prostřednictvím P. S. obžalovaný J. Š. nejprve dne 22.10.2012 provedl bezhotovostní převod částky 290 000 Kč na svůj bankovní účet č. XXXXX, a téhož dne tuto částku z účtu v hotovosti vybral a použil ji dále nezjištěným způsobem,
- a celkově tak prostřednictvím předem naplánovaných převodů přes účty jiných osob obžalovaný J. Š. získal do své dispozice celkovou částku 2 810 000 Kč, pocházející z trestného činu podvodu, jak je popsán pod bodem I. výroku rozsudku,

III. obžalovaná J. S.

po předchozí dohodě s J. Š. dne 28. 1. 2016 v Kroměříži uzavřela se společností E. K., SE, IČO: XXXXX, jejímž jménem jednal předseda představenstva J. Š., nar. XXXXX, kupní smlouvu na koupi bytové jednotky č. XXXXX v Kroměříži na ulici XXXXX č.p. XXXXX, spoluvlastnického podílu o velikosti XXXXX na společných částech budovy č.p. XXXXX a spoluvlastnického podílu o velikosti XXXXX na pozemku parcelního čísla st. XXXXX v katastru obce Kroměříž, tedy na koupi bytu, který obžalovaná společně s J. Š. nejméně od roku 2015 užívala, a to za sjednanou kupní cenu ve výši 1 000 000 Kč, kterou se zavázala zaplatit ve lhůtě nejpozději do 31. 3. 2016 na bankovní účet prodávajícího č. XXXXX vedený u XXXXX, a.s., přičemž do dnešního dne neuhradila z kupní ceny prodávajícímu ničeho, což od počátku ani neměla v úmyslu, neboť si byla vědoma, že ani společnost E. K., SE byt získala bez toho, aby za něj uhradila odpovídající kupní cenu, sama ostatně za užívání bytu ani jeho rekonstrukci společnosti E. K., SE rovněž nic nehradila, a při koupi bytu se ani nijak nezajímala o existující zástavu a splátky hypotečního úvěru, které byly bytem jistěny,

v důsledku čehož obžalovaná J. S. nabyla do svého výlučného vlastnictví byt, který byl J. Š. opatřen v souvislosti s jeho podvodným jednáním popsáným shora pod bodem I.1) výroku rozsudku, v hodnotě nejméně 1 mil. Kč,

IV. obžalovaná P. S.

- 1) po předchozí dohodě s J. Š. dne 25. 7. 2011 v XXXXX podepsala kupní smlouvu, jejíž uzavření J. Š. zorganizoval a zprostředkoval, na základě které koupila od M. U. a B. U. nemovitosti – dům č.p. XXXXX, pozemek parcelního čísla st. XXXXX, dům č.p. XXXXX a pozemky parcelních čísel st. XXXXX, XXXXX a XXXXX v katastrálním území XXXXX, a na základě které se zavázala prodávajícím zaplatit kupní cenu v celkové výši 1 650 000 Kč, z čehož 320 tis. Kč měla předat

prodávajícím před podpisem kupní smlouvy, což v rozporu s kupní smlouvou neučinila, a následně dne 4. 8. 2011 v Kroměříži uzavřela společně s J. F., nar. XXXXX, Smlouvu o poskytnutí hypotečního úvěru č. XXXXX, zprostředkovanou rovněž J. Š., jejímž prostřednictvím měla zaplatit zbývající část kupní ceny za shora uvedené nemovitosti, avšak úhradu ani této části kupní ceny P. S. nezajistila, sama v souvislosti s koupí nemovitostí nezaplatila ničeho a sama rovněž neměla nikdy v úmyslu hradit jednotlivé splátky sjednaného úvěru, na což ani neměla dostatek finančních prostředků, když úvěr byl od 4. 8. 2011 hrazen prodávajícími,

v důsledku čehož obžalovaná P. S. nabyla do svého výlučného vlastnictví shora uvedené nemovitosti v hodnotě nejméně 1,65 mil. Kč bez poskytnutí jakékoli protihodnoty, a musela si tak být vědoma skutečnosti, že původním majitelům nebyla kupní cena uhrazena a nemovitosti byly získány podvodným jednáním J. Š., které je blíže popsáno shora pod bodem I.3) výroku rozsudku,

- 2) dne 10. 10. 2011 v čase 13:54 hodin na základě pokynů J. Š. na pobočce ČSOB, a.s. ve Zlíně na ulici XXXXX poté, co bance prokázala svou totožnost svým tehdejší platným občanským průkazem č. XXXXX, ze svého bankovního účtu č. XXXXX, jehož byla v té době jedinou majitelkou a současně jedinou disponentkou, v hotovosti vybrala částku 740 000 Kč, která byla na její bankovní účet připsána téhož dne bez jakéhokoliv právního důvodu, a s těmito prostředky následně naložila nezjištěným způsobem,

a takto učinila přesto, že neznala původ na její účet převedených finančních prostředků, a musela tak být srozuměna se skutečností, že se jedná o J. Š. podvodně vylákané finanční prostředky, když ve skutečnosti se jednalo o část kupní ceny, která měla být na základě kupní smlouvy uzavřené dne 5. 10. 2011 mezi prodávající A. P., nar. XXXXX, a kupující J. Š., nar. XXXXX, zaplacená na účet prodávající A. P., což se však nestalo, jak je blíže popsáno shora pod bodem I.4) výroku rozsudku,

Za to byli odsouzeni, a to **obžalovaný J. Š.** podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 45 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku ke společnému souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 50 denních sazeb po 20 000 Kč denní sazby, tedy v celkové výši 1 000 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo povoleno splácení peněžitého trestu v pravidelných měsíčních splátkách po 130 000 Kč, přičemž poslední splátka bude činit 90 000 Kč, splatných nejpozději do každého posledního dne v měsíci, přičemž výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Podle § 71 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti v oblasti zprostředkování spotřebitelských úvěrů na dobu 5 let. Tímto rozsudkem byl zrušen výrok o trestu ohledně odsouzeného J. Š. z rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 5. 2022, č. j. 3 T 48/2022-2417, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu, **obžalovaná J. S.** podle § 216 odst. 3 tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016 k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 70 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl obžalované uložen trest propadnutí věci, a to bytové jednotky č. 3344/3, nacházející se v Kroměříži na ulici XXXXX, jejímž vlastníkem je obžalovaná J. S. a **obžalovaná P. S.** podle § 216 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému

trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému J. Š. uložena povinnost zaplatit na náhradě škody:

- M. Č., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 649 498 Kč,
- M. Ř., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 550 000 Kč,
- S. Ř., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 550 000 Kč,
- K. S., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 83 333,33 Kč,
- E. S., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 333 333,33 Kč,
- M.U., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 294 216 Kč,
- B. U., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 147 108 Kč,
- R. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 286 666,67 Kč,
- J. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 286 666,67 Kč,
- M. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 286 666,67 Kč,
- L. Č. (dříve H.) nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 567 640 Kč,
- V. D., nar. XXXXX, bytem XXXXX, pro doručování XXXXX, částku 255 000 Kč,
- J. D. nar. XXXXX, bytem XXXXX XXXXX, částku 790 000 Kč,
- M. S., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 1 320 000 Kč,
- P. M., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 147 500 Kč,
- R. R., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 91 666,67 Kč,
- A. J. , nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 91 666,67 Kč,
- S. Š., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 91 666,67 Kč.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená A. P. odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a podle § 229 odst. 2 tr. ř. byly poškozené M. Č., J. D. a M. S. odkázány se zbytky nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaní J. Š. aj. S.
3. Za obžalovaného J. Š. odvolání odůvodnil zvolený obhájce Mgr. Petr Šimek tak, že je podáno do všech výroků týkajících se obžalovaného. Popsal, jaké skutkové okolnosti obžalovaný v hlavním líčení doznal a s kterými tvrzeními ve výroku o vině nesouhlasí. K jednotlivým útokům popsaným pod body I./1-5, 7-11 uvedl konkrétní výhrady, které zrekapituloval tak, že nebyla naplněna objektivní stránka trestného činu podvodu, absentuje úmysl obžalovaného uvést poškozené v omyl a poškozeným nevznikla škoda ve výši uvedené v jednotlivých bodech napadeného rozsudku. Ke skutku popsanému pod bodem II. napadeného rozsudku namítl, že jeho úmysl nikdy nesměřoval k porušení objektu chráněného v § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 5. 2015 a plně odkázal na námítky uvedené ke skutku I. Závěrem zrekapituloval, že nalézací soud ve vytýkaných bodech dospěl k nesprávným a neúplným skutkovým zjištěním, dotvářel skutkový stav vlastními a ničím nepodloženými úvahami. Namítl nesprávný postup předsedkyně senátu při výslechu svědků, která svědkům vstupovala do jejich spontánního projevu, nedůvodně odpírala obhajobě právo vznášet další dotazy, nejednala ve věci nestranně a nezaujatě. Nalézací soud nezohlednil, že obžalovaný poškozeným v podstatě nabídl možnost, jak se dostat z dluhové pasti, ve které se bez jeho přičinění nacházeli. Vůbec se nezabýval úvahou, pokud by poškození rádně a včas hradili splátky nájmu, byla by tím

umořována jejich hypotéka a v momentě, kdy by sami svou bonitou byli schopni převzít hypoteční úvěr, mohli získat zpět vlastnictví k nemovitosti. Lze připustit, že u všech případů je spornou otázkou předání hotovosti před podpisem smlouvy, ale žádný z poškozených po přečtení smlouvy proti tomuto postupu nic nenamítl. U některých případů poškození podepsali zvláštní pokladní doklady stvrzující převzetí financí, které neobdrželi. Žádný z poškozených nečinil vůči obžalovanému výzvu k zaplacení částky. Při zpětném převodu byla kupní cena nižší minimálně o hotovostní částku, která měla být předána při původním prodeji. Nalézací soud postupoval při skutkových i právních úvahách k výsledku svědků zcela nekriticky. Nezohlednil, že všichni poškození byli osobami plně svéprávnými, dospělého věku, zpravidla se středoškolským vzděláním a zpravidla museli mít zkušenost s uzavřením kupní smlouvy na nemovitost. Dále požádal, aby odvolací soud přezkoumal správnost a zákonnost uložení společného trestu za skutek, jenž vyplynul z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. 20 T 131/2017. Uložený trest je co do druhu a výměry zjevně nepřiměřený. Obžalovaný v podstatné míře nahradil poškozeným způsobenou škodu, označil za nespornou celou řadu skutečností a svým přístupem výrazně ulehčil dokazování. Primárním záměrem obžalovaného nebylo připravit poškozené o jejich bydlení, ale spíše vydělat na provizi. Od spáchání skutku uplynulo již více jak 10 let, obžalovaný se částečně doznal. Je otcem malých dětí, vůči nimž má vyživovací povinnost, stejně jako ke svojí družce. Celá rodina je na něm existenčně závislá. Rozsah následků, tedy způsobená škoda, je podstatně nižší, než soud deklaruje v rozsudku. Dopad peněžitého trestu v kombinaci s trestem zákazu činnosti by měl vést k uložení pro obžalovaného mírnějšího trestu. Za dostačující a spravedlivý trest lze považovat kombinaci výrazného peněžitého trestu a výrazného trestu zákazu činnosti a podmíněného trestu odnětí svobody, kdy by byla ponechána výměra trestu na 34 měsíců, případně navýšena na 36 měsíců a ponechána případně navýšená zkušební doba za případného uložení dohledu probačního úředníka. Obžalovaný napadl i výrok o náhradě škody ve vztahu ke všem poškozeným, kteří nebyli zcela odkázáni se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Závěrem navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci jako odvolací soud napadený rozsudek z důvodu § 258 odst. 1 písm. a) až f) tr. ř. zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí dle § 259 odst. 1 tr. ř., anebo ve věci sám rozhodl dle § 259 odst. 3 tr. ř. v intencích námitek podaného odvolání. Obžalovaný navrhl, aby byly v odvolacím řízení provedeny v odvolání označené důkazní návrhy, a to ke skutku I./3 listinami svědčícími o tom, že obžalovaný i po uzavření kupní smlouvy doplácel za poškozené exekuce, ke skutku I./5 dohodu o náhradě škody a o narovnání ze dne 10. 2. 2023, ke skutku I./9 smlouvu o nájmu rodinného domu na č. l. 4131-4134 a příjmový pokladní doklad z 9. 5. 2012 na č. l. 4137, ke skutku I./11 navrhl provést důkaz připojením spisu, případně rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ve věci sp. zn. 26 C 29/2016.
5. Podáním ze dne 25. 7. 2023 obhájce Mgr. Petr Šimek doplnil podané odvolání konstatováním, že předcházející řízení vykazovalo podstatné vady, které spočívaly v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby. Na existenci níže uvedených vad řízení se poté vážou pochybnosti o správnosti skutkových zjištění napadeného rozsudku. Porušení práva obviněného vyjádřit se spatřuje v tom, že v průběhu hlavního líčení bylo do spontánního vyjádření obžalovaného předsedkyní senátu opakovaně zasahováno řadou otázek, aniž by mu byla dána možnost souvisle a nerušeně se vyjádřit. Porušení práva obhájce klást otázky vyslychaným osobám bylo porušeno tím, že otázky pokládané obhájcem byly ze strany předsedkyně senátu často utnuty v půli věty, aniž by bylo obhájci umožněno otázku dokončit. Obhájci nebylo umožněno pokládat otázky souvisle, dle svého uvážení předsedkyně senátu nikoliv ojedinele obhájce necitlivě umlčovala a brala mu slovo. Jestliže je obhájcem v průběhu řízení řádně vznesena námitka, nelze reakce soudu na tyto námitky slovy „mně je jedno, co se vám líbí nebo nelíbí“ považovat za adekvátní. Jelikož

nebyly námitky obhájce soudem zohledňovány, ba dokonce ani protokolovány, nebylo o nich řádně a nestranně rozhodováno, má za to, že bylo zasaženo do práva stran vznášet námitky dle § 180 odst. 4 tr. ř. V průběhu řízení před soudem prvního stupně docházelo opakovaně ze strany předsedkyně senátu k předjímání rozhodnutí, pokládání návodných otázek či ovlivňování svědků. Jako příklady popsal situace, které jsou zřejmé ze zvukového záznamu a z protokolů, kdy konkrétně poukázal na pasáže při výslechu obžalovaného, svědků Ř., Ř., K., K. S., A. S., U., K., M., Č., S., P., S. a H.. Na těchto příkladech má za to, že předsedkyně senátu v průběhu hlavního líčení opakovaně docházelo nejen k porušení ustanovení zákona o soudech a soudcích, ale k porušení práva na spravedlivý proces, jelikož se nevyvarovala projevu svého postoje k dané věci. Náhrada škody představuje v zákoně výslovně uvedenou významnou polehčující okolnost. V průběhu řízení obžalovaný uváděl, že s poškozenými zahájil jednání o náhradě škody, přesto soud na tato vyjádření obžalovaného neustále reagoval tím, že do skončení trestního řízení nemá jednat s poškozenými, jinak by to mohlo být posouzeno jako ovlivňování svědků. Soud se tak neustálým odkláněním obžalovaného od dohod o náhradě škody v průběhu trestního řízení dopustil vadného postupu vůči obžalovanému.

6. Odvolání obžalované J. S. odůvodnil zvolený obhájce Mgr. Bc. Tomáš Mravec tak, že odvolání obžalované směřuje proti výročkům o vině a trestu ve vztahu ke skutku pod bodem III. výrokové části napadeného rozsudku. Obhajoba namítá vady napadeného rozsudku ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. Skutková zjištění ve vztahu k otázce viny obžalované Stašové jsou uvedena v bodě 137. odůvodnění napadeného rozsudku. Soud prvního stupně interpretuje výsledky dokazování zcela tendenčně a jednostranně pouze v neprospěch obžalované. Některé skutečnosti vyplývající z provedeného dokazování pak soud naprosto pominul, zejména obvyklou cenu bytové jednotky na adrese XXXXX v XXXXX. Soud prvního stupně uvádí, že kupní cena, za kterou obžalovaná předmětný byt nabyla, byla evidentně více než výhodná a na podporu tohoto konstatování odkazuje na výpis z katastru nemovitostí, ovšem tento údaj o kupní ceně neobsahuje. Aby obžalovaná zjistila, za jaké ceny byl předmětný byt jejími právními předchůdci nabýván pět let nebo tři roky předtím, než byt nabyla sama, musela by nahlížet nikoliv pouze do výpisu z katastru nemovitostí, nýbrž do sbírky listin. Ke dni koupě bytu 28. 1. 2016 byla obvyklá cena bytové jednotky 1 mil. Kč, jak vyplývá ze znaleckého posudku na č. l. XXXXX. Je bez významu, že společnost E. K. prováděla rozsáhlé rekonstrukce, pokud byla jednotka zatížena zástavními právy jenom ve prospěch Komerční banky, a.s. na pohledávky ve výši celkem 3 700 000 Kč. Soud prvního stupně dále rozvíjí kontext jednání obžalovaného Š. zejména vůči manželům Ř., naprosto ale chybí zmínka o tom, že ohledně záměru obžalovaného Š. a způsobu nabytí bytu od manželů Ř. by měla obžalovaná S. jakoukoliv vědomost, což je ale stěžejní okolnost důležitá pro posouzení zavinění obžalované. V odůvodnění napadeného rozsudku neexistuje jediný důkaz o tom, že by obžalovaná S. měla být obeznámena s dlouhodobým plánem J. Š. získat předmětný byt, jak má vyplývat z emailové komunikace z 3. 11. 2011. Z čeho tedy měla obžalovaná zjistit, že jednotka, kterou nabyla od společnosti E. K. SE, měla být do vlastnictví společnosti a předchůdců P. Ch. a P. K. nabyta podvodným jednáním či jakýmkoliv jiným trestným činem, pokud se tak stalo takřka pět let předtím, než byt nabyla do vlastnictví právě obžalovaná, tedy v době, kdy se s J. Š. ještě neznala. V kancelářských prostorách společnosti T. a. g. s.r.o. byly nalezeny a zajištěny listiny týkající se jednotlivých obchodních případů v rámci trestné činnosti J. Š.. Soud naprosto opomíjí, že jednatelkou společnosti se obžalovaná S. stala až 9. 11. 2017, tedy více než 1,5 roku od nabytí předmětné jednotky do svého vlastnictví. Od 6. 4. 2017 byla prokuristkou společnosti, tedy za více než rok od nabytí jednotky do svého

vlastnictví. Samotná společnost vznikla až 11. 5. 2016. Soud prvního stupně rovněž neuvádí, zda se některá z oněch listin týkala konkrétně případu nabytí jednotky od manželů Ř. Odvolání pak klade otázky ohledně vědomosti obžalované ve vztahu k obsahu kupní smlouvy uzavřené mezi manželí Ř. a pány K. a Ch.. V odůvodnění o vině obžalované soud klade k její tíži i to, že se nezajímala o zástavní práva vážnoucí na jednotce a placení hypotečního úvěru, který byl těmito zástavními právy zajišťován. Soud se ale nevypořádal s obhajobou v tom smyslu, že onen hypoteční úvěr platil a nadále platí obžalovaný Š. Obžalovaná kupní cenu hradila v hotovosti, což potvrdil i obžalovaný Š. a logicky tak nebylo možné dohledat platební transakce na bankovních účtech.

7. Ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. soud prvního stupně nesprávně posoudil zejména otázku zavinění obžalované. Tato si dle popisu skutku měla být vědoma, že společnost E. K. SE za jednotku nezaplatila odpovídající kupní cenu, ale E. K. SE se žádného trestného činu nedopustila, původ jednotky má být z trestné činnosti J. Š. Odůvodnění v bodě 137. neobsahuje jedinou skutečnost, z níž by bylo možné konstatovat, že by obžalovaná věděla o tom, že předmětná jednotka pochází z trestné činnosti a zejména z jaké. Obžalovaná se nestala dlužníkem pohledávky z hypotečního úvěru, tudíž nemá a neměla povinnost na tuto pohledávku plnit, obžalovaná se dostala do pozice zástavce. Na předmětný dluh plnil a nadále plní obžalovaný Š. V případě, že by se dluh stal splatným, zástavnímu věřiteli by vzniklo právo uspokojit se ze zástavy, proto musí obvyklá cena tuto pohledávku reflektovat. Ani skutečnost, že obžalovaná nehradila ničeho na rekonstrukci bytu provedenou společností E. K. SE, nevypovídá nic o tom, že by věděla o nelegálním původu jednotky. Obžalovaná především namítá, že měla být soudem prvního stupně zproštěna obžaloby, ale v souvislosti s uloženým trestem propadnutí věci podotýká, že v současné době má předmětná jednotka hodnotu přibližně 4 mil. Kč a s ohledem na rozdíl hodnoty bytu v době, kdy jej obžalovaná nabyla, a současné hodnoty je nutno považovat trest za nepřiměřeně přísný.
8. Závěrem navrhla, aby Vrchní soud v Olomouci podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e) tr. ř. zrušil napadený rozsudek a podle § 259 odst. 3 tr. ř. sám ve věci rozhodl tak, že obžalovanou J. S. dle § 226 písm. b) tr. ř. zproští obžaloby, nebo aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
9. Podaná odvolání spolu se spisovým materiálem byla Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu předložena ve smyslu § 252 tr. ř., přičemž odvolací soud v první řadě uvádí, že odvolání podali obžalovaní J. Š. a J. S. jako oprávněné osoby dle § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř. a ve lhůtě stanovené v § 248 odst. 1 tr. ř.
10. K projednání podaných odvolání nařídil vrchní soud veřejné zasedání. Obhájece obou obžalovaných ve veřejném zasedání přednesl odvolání jako v písemném vyhotovení a zdůraznil, že všichni poškození, kteří do obchodního vztahu vstupovali, se sami obrátili na obžalovaného, že potřebují řešit svoji situaci, neboť jim hrozí exekuce, mají vysoké sankce a o nemovitost by přišli. Obžalovaný poškozeným nabídl zpětný leasing nemovitosti, obžalovaný vyhledal kupce, kteří byli bonitní, mohli si říct o hypotéku a bylo domluveno, že osoby poškozených budou bydlet v té nemovitosti a splátkami nájmu se bude umořovat splátka hypotéky. Současně pamatoval na to, že když budou řádně splácet, tak za zůstatek hypotéky si de facto můžou tu nemovitost koupit zpátky. U řady skutků smlouva o provizi nebyla písemná, nicméně sami poškození možná z 80 % říkají, my jsme věděli, že pan Š. za to bude mít provizi. Žádný z poškozených do doby, než ve věci intervenovala policie, se neucházel ani o první část nezaplacené hotovostní platby, která měla být dána v hotovosti s podpisem. I poškození od počátku věděli, že první hotovostní platba je pouze formální pro účely čerpání úvěru. Trest, který byl obžalovanému uložen, je nepřiměřený, rozhoduje se po

12, 13 nebo 14 letech od spáchaní trestné činnosti. Nálezací soud vůbec nezohlednil výjimečnou snahu obžalovaného, který v dnešní době má možná zaplacenou 80 až 90 % náhrady škody, uzavřel dohody s většinou poškozených. Závěrem navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně u obou obžalovaných zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně za účelem doplnění dokazování a pro případ, že by tak nenastalo, tak obžalovaná S. by měla být zproštěna obžaloby, neboť zejména skutek tak, jak je popsán v obžalobě, se v jejím případě nestal, případně pokud by soud k tomuto nedospěl, minimálně absentuje úmysl, tzn. že skutek není trestným činem ve smyslu § 226 písm. b) tr. ř. Pokud by odvolací soud sám rozhodoval v situaci, kdy by dospěl k závěru, že je obžalovaný Š. vinen, tak aby zohlednil veškeré skutečnosti například v rámci trestu.

11. Státní zástupce se ve veřejném zasedání vyjádřil k podaným odvoláním tak, že procesní námitky nejsou takového rázu, aby měly vliv na zákonnost a správnost přezkoumávané části rozsudku. Zbytek odvolání je v podstatě polemika s hodnocením důkazů ze strany soudu prvního stupně, jde jen o opakování uplatněné obhajoby a má za to, že výrok o vině je správný a zákonný. Tresty jsou zcela přiměřené. V případě výroku o náhradě škody soud postupoval zcela dle § 228 odst. 1 tr. ř. Pokud po vynesení rozsudku soudu prvního stupně došlo ke splnění závazku nebo se poškození případně vyjádřili v tom smyslu, že škodu již nenárokují, tak v jednotlivých případech by bylo možno rozhodnout o odkázání na občanskoprávní řízení. Závěrem navrhl, aby odvolání obžalované S. bylo zamítnuto jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. a aby na podkladě odvolání obžalovaného Š. byl zrušen výrok o náhradě škody ve vztahu k těm poškozeným, vůči kterým byla prokazatelně nahrazena škoda a vyjadřují vůli již nenárokovat tuto náhradu škody a tito byli odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, ostatní výroky aby zůstaly beze změny.
12. Z podnětu podaných odvolání přezkoumal vrchní soud podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, které se týkají obžalovaných J. Š. a J. S., jakož i správnost postupu řízení, které jeho vyhlášení předcházelo. Po přezkoumání napadeného rozsudku i řízení, které jeho vydání předcházelo, neshledal žádné podstatné vady uvedené v § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., tedy takové, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost výroků napadeného rozsudku.
13. Trestní stíhání obžalovaného J. Š. pro skutky popsané pod bodem I./1-5, 7-11 výroku napadeného rozsudku bylo řádně zahájeno usnesením ve smyslu § 160 odst. 1 tr. ř. ze dne 4. 1. 2021 (č. l. 6-15) a pro skutky popsané v bodě II./1-6 výroku napadeného rozsudku usnesením ze dne 27. 7. 2021 (č. l. 43-47). Trestní stíhání obžalované J. S. pro skutek popsaný pod bodem III. výroku napadeného rozsudku byl zahájen usnesením ze dne 22. 1. 2021 (č. l. 79-81). U obou obžalovaných byl již od počátku trestního stíhání dán důvod nutné obhajoby uvedený v § 36 odst. 3 tr. ř. Obžalovaný J. Š. nejprve 6. 1. 2021 zmocnil ke své obhajobě JUDr. Michala Pokorného a JUDr. Ilonu Pokornou, kteří jeho obhajobu vykonávali až do 17. 8. 2022. Poté mu byl 25. 8. 2022 ustanoven jako obhájce JUDr. Lubomír Okřina a od 26. 10. 2022 vykonával obhajobu na základě udělené plné moci Mgr. Petr Šimek. Obžalovaná J. S. 26. 1. 2021 udělila plnou moc k obhajobě JUDr. Iloně Pokorné. Poté, co 17. 8. 2022 udělená plná moc zanikla, jí byla jako obhájkyň 25. 8. 2022 ustanovena Mgr. Veronika Olšanová a 4. 11. 2022 obžalovaná zmocnila ke své obhajobě Mgr. Bc. Tomáše Mravce i Mgr. Lucii Mokrošovou. Obžaloba byla podána 27. 4. 2020 pro skutky, pro které bylo vůči obžalovaným zahájeno trestní stíhání. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, jako soud prvního stupně prováděl dokazování v hlavním líčení ve dnech 7., 8., 10., 14., 15. a 21. 11. 2022, 30. 1., 31. 1., 6. 2. a 7. 2. 2023, kdy vyslechl všechny obžalované, řadu svědků, se souhlasem státního zástupce i obžalovaných některé svědecké výpovědi přečetl, zákonným způsobem provedl též listinné důkazy a v hlavním

líčení 6. 2. 2023 ukončil dokazování, dal slovo k závěrečným řečem a následujícího dne rozhodl napadeným rozsudkem.

14. Zejména doplnění odvolání obžalovaného Š. namítalo porušení práv obžalovaného, práv obhajoby a práva na spravedlivý proces, což se mělo projevit tím, že obžalovanému nebylo umožněno v řízení před soudem prvního stupně spontánně se vyjádřit k výpovědím jednotlivých slyšených svědků, obhájci nebylo dostatečně umožněno pokládat vyslychaným osobám otázky, nebylo řádně rozhodováno o vznášených námitkách proti průběhu hlavního líčení a ze strany předsedkyně senátu soudu prvního stupně docházelo k předjímání rozhodnutí, pokládání návodných otázek či ovlivňování svědků. Své konkrétní námitky obhajoba vtělila jak do doplnění odvolání obžalovaného (č. l. 5027-5028), tak i do námitek proti protokolům o hlavním líčení (č. l. 5005-5007).
15. O námitkách obžalovaného J. Š. proti neúplnosti vypracovaných protokolů o jednotlivých hlavních líčeních ve věci rozhodl Vrchní soud v Olomouci usnesením ze 14. 2. 2024 pod sp. zn. 1 To 76/2023, když stížnost obžalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 25. 7. 2023 č. j. 68 T 5/2022-5020 zamítl. Již v tomto usnesení se vrchní soud vyjádřil tak, že jednotlivé protokoly o hlavním líčení zcela dostatečně obsahují všechny podstatné skutečnosti, které ve výpovědích obžalovaných, vyjádření obžalovaného Š. a výpovědích slyšených svědků zazněly. Z pořízeného zvukového záznamu skutečně vyplývá, že zejména při výslechu jednotlivých svědků nejčastěji na úplný závěr nebo ve chvíli, kdy svědkům byly kladeny otázky zejména obhájcem obžalovaného Š., docházelo ke slovním konfrontacím mezi předsedkyní senátu soudu prvního stupně a obhájcem, příp. docházelo k monologům předsedkyně senátu vůči svědkům. Obecně je k danému třeba uvést, že individualita každého člověka, a týká se to jak soudců, tak i obhájců, se mimo jiné odráží v jeho vystupování v jednací síni, a přestože procesní předpis, kterým je trestní řád, zůstává neměnný, každé soudní jednání řízené rozličnými předsedy senátu za účasti rozličných obhájců bude vždy odlišné. Trestní řád v ustanovení § 203 svěřuje oprávnění a zároveň i povinnost řídit hlavní líčení předsedovi senátu soudu prvního stupně, který má jednak dbát důstojnosti a vážnosti jednání, zároveň má dbát na to, aby úkony prováděné v hlavním líčení směřovaly k objasnění věci, proto je žádoucí, aby zde nezaznívaly skutečnosti, které se přímo k projednávané věci nevztahují, příp. aby již vyřčené nebylo znovu opakováno jiným osobám přítomným v jednací síni. Zákon pak dává právo žádat, aby opatření, která při řízení hlavního líčení učinil předseda senátu a s nimiž jiná osoba nesouhlasí, přezkoumal senát. Vztáhneme-li tato zákonná ustanovení na konkrétní trestní věc obžalovaných J. Š. a J. S., odvolací soud konstatuje, že hlavní líčení bylo před soudem prvního stupně řízeno předsedkyní senátu v limitech § 203 odst. 1 tr. ř., za dodržení požadavků § 203 odst. 2 tr. ř. a se zachováním možností námitek ve smyslu § 203 odstavec 3 tr. ř. Podané odvolání obžalovaného namítalo porušení práva obžalovaného vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, ovšem zejména z obsáhlé pasáže zachycené v protokole o prvním hlavním líčení dne 7. 11. 2022 (č. l. 4582-4590) vyplývá, že obžalovaný Š. měl na počátku dokazování možnost spontánně se vyjádřit k jednotlivým bodům obžaloby. V dalším průběhu dokazování se pak vyjadřoval zejména k jednotlivým výpovědím slyšených svědků, kdy jde samozřejmě o jeho právo zakotvené zejména v § 33 odst. 1 tr. ř., ovšem modifikované ustanovením § 214 tr. ř., kdy tímto vyjádřením v zásadě nemá být opakování dřívější obhajoby či výpovědi obžalovaného, ale konkrétní vyjádření k výpovědi slyšeného svědka. Pokud ze strany obhájce bylo namítáno, že mu předsedkyně senátu neumožnila pokládat dotazy, příp. vznášet námitky k průběhu úkonů, lze odkázat například na protokoly z hlavního líčení na č. l. 4592, 4602, kdy je z protokolů i ze zvukového záznamu zjevné, že obhájce, byť po výměně názorů s předsedkyní senátu, vždy zamýšlené otázky svědkům položil. Když požádal, aby o námitkách vůči úkonům provedeným předsedkyní senátu rozhodl celý senát, bylo touto

formou rozhodnuto. Pokud pak předsedkyně senátu na závěr výpovědi jednotlivých svědků ve svém monologu vůči těmto uváděla, aby byli obezřetní zejména ve věci jakýchkoliv jednání, případně podepisování listin (sdělení vůči svědkům Ř., K. S., U, P, H), nejednalo se o hodnocení skutkového děje popsaného v obžalobě, ale o apel na obezřetnost poškozených právě při vědomí toho, že projednávaným jednáním jim měla být způsobena škoda. Odvolací soud neshledal, že by postupem předsedkyně senátu v poslední fázi výslechu svědka Ř. bylo svědkovi něco podsouváno nebo že by byl výslech veden způsobem, že by bylo možné pochybovat

o nestrannosti předsedkyně senátu ve věci. Svědek Ř. totiž při své výpovědi opakovaně uváděl, že se celá věc stala před 11 lety, nebyl schopen přesně se vyjádřit k tomu, jaké dluhy v tehdejší době měl, jakou částku za prodej bytu s manželkou dostali či měli dostat a jak vysokou finanční částkou obžalovaný hradil rekonstrukce v bytě. Je skutečností, že předsedkyně senátu v těchto chvílích zvolila do určité míry konfrontační způsob komunikace se svědkem, což se projevilo například v dotazu, jak to, že svědek neví, kolik před 11 lety stál nový kotel. Až poté byly svědku Ř. předestřeny pasáže z dohody o náhradě škody a o narovnání (č. l. 4553-4555). Svědek uváděl, že si opravdu nepamatuje, zda se dohodli na provizi 200 000 Kč, obecně potvrdil, že dvakrát v průběhu roku od obžalovaného peníze dostali. Předsedkyně senátu poté k námitce obhájce opakovaně uvedla, že svědek si nic nepamatuje a svými dotazy chce ozřejmit, na základě čeho byly formulovány údaje v dohodě na č. l. 4553-4555. Nejednalo se o podsouvání svědkovi, že si nic nepamatuje, ale o pouhé konstatování toho, co bylo obsahem převážné části jeho svědecké výpovědi, tedy že si po 11 letech konkrétní údaje nepamatuje. Rozhodně pak z projevu předsedkyně senátu jak při výslechu svědka Ř., tak i při výslechu dalších svědků nebylo možné vypožorovat, jak

o věci hodlá rozhodnout, když je třeba navíc upozornit na zásadu senátního rozhodování, tedy na to, že v trestní věci rozhoduje senát složený z předsedy senátu a dvou přísedících.

16. K monologu předsedkyně senátu na závěr výslechu svědkyně P. v hlavním líčení 30. 1. 2023 je možné uvést, že se jednalo o emocemi ovlivněné prohlášení na adresu svědkyně, ovšem bez toho, že by toto mělo vliv na rozhodnutí ve věci, k němuž navíc došlo až 7. 2. 2023. Odvolací soud považuje za nutné uvést, že v ideálním případě by se předsedkyně senátu soudu prvního stupně řídicí hlavní líčení měla vyvarovat takového prohlášení ve vztahu ke svědkyni nebo i obdobných vyjádření, která byla konkrétně namítána v podání z 19. 6. 2023 (č. l. 5005-5007). Ovšem, jak již bylo výše uvedeno, osobnost každého soudce je značně individuální a určitě ne za všech okolností bezvadná a bezchybná, pokud se týká úrovně vyjadřování či schopnosti vedení hlavního líčení. Samozřejmě lze předsedkyni senátu soudu prvního stupně jen doporučit, aby omezila, případně naprosto vynechala komentáře ve vztahu k vyslychaným osobám, příp. i vážít svá vyjádření ve vztahu k dalším osobám přítomným v jednací síni, zejména obhájcům. Dokud však tato vyjádření či způsob komunikace nedosáhnou takové intenzity, z nichž by bylo možné ve smyslu § 30 odst. 1 tr. ř. dovodit, že jako orgán činný v trestním řízení nemůže ve věci nestranně rozhodovat, nelze taková vyjádření považovat za podstatné vady řízení, která mohou mít vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku, a tedy být důvodem pro jeho zrušení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.
17. Oběma odvoláními napadený rozsudek obsahuje všechny náležitosti požadované ustanovením § 120 odst. 1 až 3 a § 122 odst. 1 tr. ř., pokud se týká jeho struktury a z jeho odůvodnění je ve smyslu § 125 odst. 1 tr. ř. zřejmé, jak se soud prvního stupně vypořádal s obhajobou obžalovaných, které skutečností z jednotlivých provedených důkazů vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil.
18. Hodnocení všech provedených důkazů ve vztahu k obžalovanému J. Š. se nachází v bodech 133. až 136. odůvodnění napadeného rozsudku. Jednotlivé skutky, kterými byl

obžalovaný napadeným rozsudkem uznán vinným pod bodem I. výroku, včetně skutku popsaného pod bodem I./6, který byl s ohledem na ukládání společného trestu plně převzat z odsuzujícího rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 10. 2020 č. j. 20131/2017-919, mají i z pohledu odvolacího soudu řadu společných rysů. Vrchní soud zdůrazňuje, že obžalovaný skutečně vyhledával jednotlivé poškozené, kteří byli v obtížné finanční situaci, neboť všichni měli nezanedbatelné dluhy, řada z nich byla i v obtížné životní situaci, což se projevovalo například nemocí některého z poškozených nebo úmrtím člena rodiny. Pokud obžalovaný v odvolání brojil proti tomu, že by si vytipovával jednotlivé poškozené, je třeba tento výraz hodnotit tak, že obžalovaný nemusel přímo jednotlivé poškozené vyhledat a kontaktovat, ale poté, co se na něj poškození obrátili, zjistil, v jaké situaci se nacházejí, což zhodnotil tak, že budou vhodnými objekty pro jeho vlastní obohacení. Obžalovaný se vůči poškozeným mnohdy představoval pod nepravdivým jménem M. i příjmením N., S. či Š. Sám aktivně vyhledával osoby, které na sebe převáděly nemovitosti poškozených, za účelem jejich financování sjednávaly hypotéku, kterou však samy neměly v úmyslu splácet, mnohdy dispoziční právo k založeným účtům přenechávaly obžalovanému. Vůbec nelze souhlasit s názorem obhajoby, že by obžalovaný vyhledával bonitní kupující. Tito sami o své vůli o hypoteční úvěr žádat nechtěli, ze svého příjmu by ho mohli jen obtížně splácet a na svoji účast v celé věci přistoupili jen pro slíbenou odměnu v řádu nižších desetitisíců Kč. Vůči jednotlivým poškozeným se obžalovaný dopouštěl předem promyšleného jednání, kdy nejprve vyvolal jejich důvěru předestřeným plánem, jak poškození mohou uhradit své dluhy, otupil jejich ostrážitost, přichystal písemné smlouvy, kterými poškození převáděli své nemovitosti na obžalovaným vyhledané osoby. V kupních smlouvách obžalovaný nepravdivě uváděl, že poškození před jejich podpisem obdrželi určitou část kupní ceny v hotovosti, k čemuž však nedošlo, kdy kupující osoby nastrčené obžalovaným ani neměly takovou finanční hotovost k dispozici. Podstatná část kupní ceny byla podle sjednaných smluv určena na úhradu dluhů poškozených, přičemž zbývající část, tedy doplatek, měl být bezhotovostně zaslán na účet uvedený ve smlouvě, velmi často označený jako účet prodávajících, ovšem obžalovaný uvedl do smlouvy číslo účtu, které poškozeným nenáleželo. Poškození kupní smlouvy uzavírali v časovém tlaku za situace, kdy neměli dostatek možností si smlouvy přečíst a věřili obžalovanému, že tímto postupem budou uhrazeny zejména jejich dluhy. Uzavřené kupní smlouvy neobsahovaly vůbec žádné ujednání o provizi pro obžalovaného a rovněž žádný z vyslechnutých poškozených nepotvrdil, že by s obžalovaným byla provize v konkrétní výši domluvena. Všechny nemovitosti prodávané poškozenými byly pro účely poskytnutí hypotečního úvěru kupujícím ze strany úvěrující banky oceněny, přičemž v žádném z popsaných případů nebyl hypoteční úvěr poskytnut ve vyšší částce nežli byl provedený odhad nemovitosti. Poškozeným byla způsobena škoda spočívající v tom, že jednak neobdrželi platbu v hotovosti před podpisem kupní smlouvy a rovněž jim nebyl vyplacen doplatek kupní ceny pocházející z poskytnutého hypotečního úvěru. Tato částka byla směřována na účty osob, které ovládal a od těchto obžalovaný peníze přebíral.

19. K jednotlivým skutkům popsaným pod bodem I. výroku napadeného rozsudku je třeba ve zkratce uvést následující:
20. **Bod I./1:** Finanční problémy měl M. Ř., S. Ř. v té době umírala matka. Osoby P. Ch. a P. K. zajistil obžalovaný Š. za odměnu 20 000 až 30 000 Kč pro každého z nich. Převáděný byt byl k 7. 6. 2011 odhadnut na částku 2,2 mil. Kč. Částku 500 000 Kč měli prodávající Ř. obdržet před podpisem kupní smlouvy. Hypoteční úvěr byl poskytnutý ve výši 1,7 mil. Kč, z něj částka 175 223,79 Kč byla určena na doplacení dřívějšího hypotečního úvěru manželů Ř. u České spořitelny. Částka 424 776,21 Kč byla zaslána na účet S. Ř., částka 1,1 mil. Kč byla zaslána na účet P. K., tímto byla vybrána v Kroměříži a předána obžalovanému. Spolu s částkou

500 000 Kč, kterou měli prodávající Ř. obdržet před podpisem kupní smlouvy, jim byla způsobena celková škoda 1,6 mil. Kč.

21. **Bod I./2:** V tomto případě měl dluhy A. S. Jako kupujícího nemovitosti obžalovaný zajistil P. P. Pro účely poskytnutí hypotečního úvěru byl dům odhadnutý na částku 2,2 mil. Kč. 500 000 Kč mělo být zapláceno prodávajícím před podpisem kupní smlouvy. Hypotéka byla poskytnuta na částku 1,7 mil. Kč, která byla poukázána na účet CK F. s.r.o. Škoda ve výši 500 000 Kč způsobená poškozeným S. spočívá v tom, že jim nebyla vyplacena částka, kterou měli obdržet před podpisem kupní smlouvy.
22. **Bod I./3:** Dluhy z titulu ručení spolupracovníkovi měl B. U. Kupující nemovitosti P. S. a spolužadatele o úvěr J. F. obstaral obžalovaný Š. Pro účely hypotečního úvěru byla nemovitost odhadnuta na 900 000 Kč a podle uzavřené kupní smlouvy měli prodávající obdržet 320 000 Kč před podpisem smlouvy. Úvěr byl poskytnut na částku 1 330 000 Kč, z čehož 550 000 Kč bylo zasláno na účet A. G. a 830 000 Kč bylo. Poškozeným M. U. a B. U. byla způsobena škoda tím, že neobdrželi 320 000 Kč před podpisem smlouvy a 830 000 Kč, které přes účet P. K. získal obžalovaný, celkem tedy ve výši 1 150 000 Kč.
23. **Bod I./4:** V tomto případě měla dluhy A. P. Kupujícího nemovitosti J. Š. zajistil obžalovaný za odměnu ve výši 20 000 Kč. Dům poškozené byl odhadnut na 1 360 000 Kč a podle uzavřené kupní smlouvy měla být poškozené vyplacena částka 210 000 Kč v hotovosti před podpisem smlouvy. Úvěr byl poskytnut ve výši 1 150 000 Kč, z toho 410 000 Kč bylo poukázáno na účet N. N. a.s. k úhradě dluhu poškozené. 740 000 Kč mělo být zasláno na účet prodávající, ovšem do kupní smlouvy obžalovaný uvedl číslo účtu P. S., která je v hotovosti vybrala a předala obžalovanému Š.. Poškozené A. P. byla způsobena škoda ve výši 210 000 Kč, které poškozená neobdržela před podpisem kupní smlouvy, a 740 000 Kč, které nebyly poukázány na její účet, ale přes účet P. S. se o ně obohatil obžalovaný. Celkem jí tak byla způsobena škoda 950 000 Kč.
24. **Bod I./5:** V tomto případě dlužil R. K.. Kupující A. M. měl skutečný zájem dům koupit a hradit hypotéku. Dům byl pro účely poskytnutí hypotečního úvěru odhadnut na 1 250 000 Kč. Podle uzavřené kupní smlouvy mělo být 190 000 Kč předáno prodávajícím před jejím podpisem, k čemuž nedošlo, a z hypotečního úvěru 1 060 000 Kč bylo 390 000 Kč zasláno na účet F. F. s.r.o. na úhradu dluhu R. K. a částka ve výši 670 000 Kč byla zaslána na účet J. Š., který vybral 660 000 Kč a v hotovosti je předal obžalovanému Š. Poškození K. neobdrželi 190 000 Kč před podpisem kupní smlouvy, ani 670 000 Kč jako doplatek kupní ceny. Celkem jim obžalovaný způsobil škodu ve výši 860 000 Kč.
25. **Bod I./6** byl plně převzat z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 10. 2020 č. j. 20 T 131/2017-919. V tomto případě měli dluhy manželé Č., F. Č. byl těžce nemocný rakovinou. Kupujícího I. D. zajistil obžalovaný a pro účely hypotečního úvěru byl byt k 12. 12. 2011 oceněn na 1 448 000 Kč. Podle uzavřené kupní smlouvy manželé Č. prodávali byt za částku 1 050 000 Kč, kdy část kupní ceny ve výši 160 000 Kč měli obdržet v hotovosti před podpisem smlouvy. Hypoteční úvěr byl I. D. poskytnut ve výši 890 000 Kč, z toho bylo 400 502 Kč zasláno na účet společnosti N. N. a.s. k úhradě dluhu prodávajících a 489 498 Kč bylo zasláno na účet J. Š.. Tuto částku J. Š. vybral v hotovosti a předal obžalovanému Š. Manželům Č. byla způsobena škoda tím, že neobdrželi částku 160 000 Kč, kterou měli převzít před podpisem kupní smlouvy, ani částku 489 498 Kč, což byl doplatek kupní ceny. Celkem jim tak obžalovaný způsobil škodu ve výši 649 498 Kč.

26. Ve věci vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 20 T 131/2017 byly úkony trestního řízení zahájeny 2. 2. 2016 na základě trestního oznámení, které podávala M. Č. 4. 11. 2015. Tato ve svých jednotlivých výpovědích od počátku uváděla, že se jí obžalovaný představil jako Š. a zneužil tíživé životní situace, kdy svědkyně měla dluhy, její manžel byl těžce nemocný rakovinou a ve skutečnosti zemřel 27. 1. 2012. Kupní smlouva na bytovou jednotku v Novém Jičíně byla podepsaná 15. 12. 2011. Ve smlouvě je uvedeno, že část kupní ceny ve výši 489 498 Kč bude zaslána na účet č. XXXXX. Šlo o účet svědka J. Š., na který byla částka 489 498 Kč od I. D. 23. 12. 2011 bezhotovostně převedena a též den byla částka ve výši 490 000 Kč v hotovosti z účtu vybrána. Jediným disponentem účtu byl J. Š., který opakovaně ve svých svědeckých výpovědích potvrdil, že hotovostní výběr prováděl na žádost osoby, kterou znal pouze jako M. V. v hotovosti skoro 500 000 Kč a tuto částku onomu M. předal. Trestní stíhání obžalovaného J. Š. bylo v této věci zahájeno usnesením z 20. 2. 2017. Obžaloba u Okresního soudu v Novém Jičíně byla podána 12. 6. 2017 a ve věci bylo postupně rozhodováno zprošťujícími rozsudky soudu prvního stupně 23. 4. 2018, 11. 1. 2019 a 15. 5. 2019. První odsuzující rozsudek v této věci byl vyhlášen 12. 10. 2020, nabyt právní moci 31. 5. 2021, ovšem v dovolacím řízení byl výrok o uloženém trestu zrušen, proto bylo znovu o uloženém trestu rozhodováno rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně dne 25. 8. 2022 pod č. j. 20 T 131/2017-1110 a ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 12. 2022 pod sp. zn. 5 To 306/2022 nabyt rozsudek právní moci. Obžalovanému tak byl definitivně uložen trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků a šesti měsíců. Poslední den zkušební doby podmíněného odsouzení tak připadá na 12. 6. 2025.
27. **Bod I./7:** V tomto případě měl dluhy P. H., syn L. Č., dříve H. Kupujícího nemovitosti P. Š. zajistil obžalovaný za odměnu 30 000 Kč. Pro účely poskytnutí hypotečního úvěru byl dům odhadnut na 1 650 000 Kč. Za tuto částku byla podle uzavřené kupní smlouvy nemovitost prodávána, 250 000 Kč měla prodávající L. H. obdržet v hotovosti před podpisem kupní smlouvy. Z poskytnutého hypotečního úvěru 1 400 000 Kč byla částka 1 082 360 Kč zaslána na účet A. T. s.r.o. k úhradě dluhu P. H.. Částka 317 640 Kč byla zaslána na účet J. Š., který ovládal obžalovaný Š., z něho si částku 300 000 Kč přeposlal na svůj bankovní účet a v hotovosti ji vybral. L. Č. neobdržela částku ve výši 250 000 Kč před podpisem kupní smlouvy, ani doplatek kupní ceny ve výši 317 640 Kč, celkem jí obžalovaný způsobil škodu ve výši 567 640 Kč.
28. **Bod I./8:** V tomto případě měli dluhy manželé D. a jejich rodinný dům kupoval T. U., kterého sjednal obžalovaný Š. za odměnu 20 000 až 30 000 Kč. Pro účely poskytnutí hypotečního úvěru byl dům odhadnut na 1 250 000 Kč a podle uzavřené kupní smlouvy se prodával za 1 260 000 Kč, z čehož 200 000 Kč mělo být prodávajícím zapláceno hotově před podpisem kupní smlouvy a z poskytnutého hypotečního úvěru 1 060 000 Kč byla částka 905 000 Kč zaslána na účet společnosti A. T. s.r.o. k úhradě dluhů a částka ve výši 155 000 Kč byla zaslána na účet P. S. Z účtu P. S. byla částka 155 000 Kč převedena na účet obžalovaného, který ji vybral v hotovosti. Poškození manželé D. neobdrželi 200 000 Kč v hotovosti před podpisem kupní smlouvy, ani doplatek kupní ceny ve výši ve výši 155 000 Kč, celkem jim obžalovaný způsobil škodu ve výši 355 000 Kč.
29. **Bod I./9:** V tomto případě měl dluhy F. D. Kupujícího M. S. za odměnu 27 000 Kč zajistil obžalovaný. Pro účely poskytnutí hypotečního úvěru byl rodinný dům D. oceněn na 1 540 000 Kč a za tuto cenu byl též podle uzavřené kupní smlouvy prodáván. Před podpisem smlouvy mělo být prodávajícím hotově vypláceno 235 000 Kč a z hypotečního úvěru 1 305 000 Kč poskytnutého M. S. byla částka

750 000 Kč zaslána na účet společnosti XXXXX k úhradě dluhu F. D. a částka 555 000 Kč byla zaslána na účet J. F. a obžalovaný z něj v hotovosti vybral částku 550 000 Kč. Poškozeným D. byla způsobena škoda ve výši 235 000 Kč, kdy tuto částku před podpisem kupní smlouvy v hotovosti neobdrželi a ve výši 555 000 Kč, což představuje doplatek kupní ceny, který rovněž neobdrželi, tedy celkem jim obžalovaný způsobil škodu ve výši 790 000 Kč.

30. **Bod I./10:** V tomto případě potřebovala M. S. vyplatit manžela po rozvodu. Kupujícího D. Ž. zajistil obžalovaný J. Š.přes I. D. za odměnu 30 000 Kč. Dům poškozené byl odhadnut na částku 2 850 000 Kč a za tuto částku byl podle kupní smlouvy též prodáván, když 430 000 Kč mělo být zaplacen v hotovosti před podpisem kupní smlouvy. Z poskytnutého úvěru 2 420 000 Kč bylo 1 530 000 Kč zasláno na účet společnosti E. 7 S.E. k úhradě její pohledávky vůči prodávající M. S. a částka ve výši 890 000 Kč byla zaslána na účet J. F.. S tímto účtem disponoval obžalovaný J. Š, který 855 000 Kč převedl na svůj bankovní účet a následně peníze ze svého účtu v hotovosti vybral. M.S. tak obžalovaný způsobil škodu 430 000 Kč, kterou poškozená v hotovosti před podpisem kupní smlouvy neobdržela a dále škodu ve výši 890 000 Kč, která jí jako doplatek kupní ceny nebyla poskytnuta, celkem tedy škodu ve výši 1 320 000 Kč.
31. **Bod I./11:** Dluhy měli V. R. a P. M., kupujícího D. V., který ve skutečnosti neměl o nabytí nemovitosti zájem, zajistil obžalovaný. Pro účely poskytnutí hypotečního úvěru byl dům ohodnocen na částku 1,7 mil. Kč a za tuto částku měl být podle uzavřené kupní smlouvy prodán. Částka 255 000 Kč měla být zaplacen prodávajícím před uzavřením kupní smlouvy. Hypoteční úvěr byl D. V. poskytnut ve výši 1 445 000 Kč, z čehož 1 150 000 Kč bylo zasláno na účet společnosti XXXXX na úhradu dluhu prodávajících a zbytek kupní ceny ve výši 295 000 Kč měl být uhrazen na účet prodávajících, ovšem částka byla zaslána na účet P. S., z něhož 290 000 Kč bylo převedeno na účet J. Š., který peníze v hotovosti vybral. Poškozeným V. R. a P. M. obžalovaný způsobil škodu ve výši 255 000 Kč, kdy tuto částku poškození neobdrželi před podpisem kupní smlouvy a ve výši 295 000 Kč, neboť doplatek kupní ceny v této výši také neobdrželi, celkem tedy škodu ve výši 550 000 Kč.
32. Odvolání obžalovaného J. Š. v případě spáchání všech skutků namítalo, že jednotliví poškození podepsali kupní smlouvy, věděli tedy, že dochází k převodu jejich nemovitostí a za jakých podmínek, ovšem žádný z poškozených se po dobu několika let nedomáhal doplatku kupní ceny, který jim měl být podle uzavřené smlouvy zaslán na účet a všichni poškození věděli, že ujednání o hotovostním zaplacení části kupní ceny je jen formálním předpokladem pro to, aby kupujícím byl poskytnut hypoteční úvěr a kupující tímto prokazoval svou solventnost, tedy schopnost uhradit část kupní ceny v hotovosti. Na první pohled se samozřejmě může zdát podivným, že poškození v celkem 11 případech shodně vypověděli o tom, že vlastně nevěděli, co je obsahem listin, a to nejenom kupních, ale například i zástavních smluv, které jim byly k podpisu předkládány obžalovaným. Ovšem právě obsah výpovědí jednotlivých poškozených při vědomí toho, že tito se vzájemně neznají, nejsou mezi nimi žádné vazby a nelze proto shledat důvod záměrně nepravdivé výpovědi vůči obžalovanému, vedl jak nalézací soud, tak i odvolací soud ke konstatování toho, že celý komplex jednání poškozených, jak ho tito učinili, tedy od prvotního seznámení s obžalovaným, akceptování jeho nabídky, že vyřeší jejich nepříznivou finanční situaci, podpis zástavních smluv i kupních smluv, v některých případech i smluv o nájmu a akceptování toho, že jim nebyla v hotovosti ani bezhotovostním převodem zaplacená podstatná část kupní ceny za jejich nemovitost, svědčí právě o tom, že si obžalovaný získal důvěru poškozených. Svůj plán spočívající v jejich oddlužení prostřednictvím prodeje jimi vlastněných nemovitostí jim prezentoval jen jako dočasný. Poškození se za této situace

podvolili žádosti obžalovaného na podpis předkládaných listin a plně se spolehli na serióznost toho, co jim bylo ze strany obžalovaného prezentováno tak, že jim pomůže v jejich tíživé situaci. Na doplnění je třeba uvést, že obžalovanému důvěřovali i kupující nemovitostí, kteří se zavazovali ke splátkám hypotečních úvěrů, přičemž důvěřovali obžalovanému, že tyto splátky nebudou muset hradit a nejedná se jen o osoby, které za úplatu k této činnosti obžalovaný přiměl, ale například i o A. M., který podle vlastní výpovědi měl v obžalovaného takovou důvěru, že podepsal kupní smlouvu, kterou sám ani nečetl.

33. O tom, že poškození byli ochotni podepsat obžalovanému prakticky jakékoliv doklady, svědčí například smlouva o poskytnutí ekonomického a finančního poradenství (č. l. 4002- 4005) podepsaná S. Ř. a M. Ř., kdy se jedná o nedatovanou smlouvu, jejímž obsahem má být závazek společnosti XXXXX jednající jednatelem společnosti J. Š. provést na základě skutečností sdělených klientem ekonomické zhodnocení možnosti získat peněžní úvěr od finanční instituce. Podle článku VI. této smlouvy je sjednána za provedení ekonomických a finančních rozborů poměrů klienta ve vztahu k podmínkám poskytnutí úvěru finanční institucí paušální odměna ve výši 1,5 mil. Kč, dále pak odměna za každou započatou hodinu práce 1 000 Kč a ještě náhrada hotových výdajů. Rovněž tak manželé Ř. podepsali smlouvu o půjčce (č. l. 3963) datovanou rovněž 3. 6. 2011, tedy stejně jako kupní smlouva na prodej bytové jednotky a v této smlouvě potvrzují, že J. Š. jim poskytl půjčku ve výši 1 100 000 Kč. Uvedená smlouva o poskytnutí ekonomického a finančního poradenství obsahuje naprosto neadekvátní výši odměny vzhledem k tomu, co má být účelem smlouvy a smlouva o půjčce, podle níž měli Ř. 3. 6. 2011 získat od obžalovaného půjčku 1 100 000 Kč, vyznívá naprosto nelogicky za situace, kdy poškození prodávali svůj byt P. Ch. a P. K. právě proto, aby uhradili své dluhy. Rovněž je možné poukázat na příjmový pokladní doklad údajně z 9. 5. 2012 (č. l. 4137), podle něhož manželé D. potvrzují přijetí částky 235 000 Kč od M. S. jako zálohy na koupi rodinného domu. Jak manželé D., tak i M.S. jednoznačně vyloučili, že by k předání této hotovostní částky mezi nimi došlo.
34. Dále odvolání obžalovaného namítalo, že v případě skutku pod bodem I./11 byla uzavřena smlouva o zprostředkování a sjednaná provize ve výši 295 000 Kč byla ve věci vedené u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 26 C 29/2016 vyhodnocena jako oprávněná. Předně je třeba uvést, že na č. l. 2439-2440 se nachází smlouva o poskytnutí ekonomického a finančního poradenství uzavřená mezi XXXXX a poškozenými P. M. a V. R., jejímž předmětem je shodně jako ve výše popsáném případě ekonomické zhodnocení možnosti získat peněžní úvěr od finanční instituce. V této smlouvě je rovněž sjednána paušální odměna ve výši 295 000 Kč, hodinová odměna 1 000 Kč a náhrada hotových výdajů. Předmětem řízení vedeného u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 26 C 29/2016 byla žaloba insolvenčního správce dlužníka P. M. vůči P. S. o zaplacení částky 295 000 Kč, kdy tato částka byla zaslána na účet P. S. jako zbytek kupní ceny z prodeje nemovitosti obou poškozených. Rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 30. 5. 2016 č. j. 26 C 29/2016-109 (č. l. 2472-2476) byla sice žaloba insolvenčního správce P. M. vůči P. S. zamítnuta, ovšem z toho důvodu, že soud dospěl k závěru, že žalovaná P. S. se nemohla na úkor dlužníka P. M. bezdůvodně obohatit, protože její účet sloužil pouze jako platební místo. Nelze však z rozsudku dovodit, že by částka 295 000 Kč byla vyhodnocena jako provize obžalovaného v oprávněné výši, naopak je zde uvedeno, že pokud má P. M. za to, že nedošlo k výplatě části kupní ceny, která mu měla dle kupní smlouvy připadnout, tak je třeba nárok uplatnit vůči osobě, které byly peníze dlužníka skutečně vyplaceny bez právního důvodu.

35. Obžalovaný rovněž namítal, že v mnoha případech měli poškození smluvně garantován zpětný odkup svých nemovitostí a tento byl později dokonce i proveden. Je sice skutečností, že jednotlivé smlouvy o nájmu rodinného domu (např. č. l. 1891, 2271, 2420, 4131) obsahují ustanovení, že „*v případě, že nájemce bude řádně hradit nájemné a plnit své povinnosti ze smlouvy, má právo na převod pronajatého domu a ke ní příslušejících spoluvlastnických podílů do své výlučného vlastnictví*“. Odvolací soud záměrně cituje i z jazykového hlediska stylisticky chybně ustanovení smlouvy, aby bylo zjevné, že jde jen o prázdnu proklamaci bez jakékoliv právní možnosti vynutit zpětný převod vlastnictví, neboť smlouva nestanovuje žádné podmínky ani jakýkoliv termín, za kterých by ke zpětnému převodu mělo dojít. Z obsahu těchto smluv je naopak zřejmé, že ujištění obžalovaného, že poškození na sebe budou moci opět vlastnictví k nemovitostem převést, bylo součástí podvodného jednání, neboť jim bylo předstíráno něco, co nemohl obžalovaný ani poškození ovlivnit. Jestliže skutečně v některých případech došlo k tomu, že původní kupující nastrčení obžalovaným se po určité době rozhodli nemovitosti převést zpět na poškozené či jejich rodinné příslušníky, lze toto přičíst spíše tomu, že nechtěli být vlastníky nemovitostí a hlavně nechtěli hradit hypoteční úvěry, k čemuž se vedeni obžalovaným zavázali.
36. V případech, kdy obžalovaný namítal, že za poškozené zaplatil daň z převodu nemovitostí či její část, není možné o tuto ponížít výši způsobené škody. Pokud by totiž nedošlo k podvodnému jednání obžalovaného, které spočívalo mimo jiné v tom, že obžalovaný přiměl poškozené k převodu jejich nemovitosti, což ve svém důsledku vedlo k vyměření daně z převodu nemovitosti, nebylo by nutné tuto hradit. Ve skutečnosti tak šlo o další náklady, které navíc ke stávajícím dluhům zatížily poškozené.
37. Vrchní soud tedy po přezkoumání napadeného rozsudku v části týkající se obžalovaného J. Š. shledal, že soud prvního stupně učinil v zásadě správná skutková zjištění popsána v bodech I. a II. výroku napadeného rozsudku, jak tato vyplývají z výpovědí obžalovaného, výpovědí jednotlivých svědků i provedených listinných důkazů. Přesto však se soud prvního stupně dopustil dílčích pochybení spočívajících v nesprávném popisu skutku v případě útoku pod body I./9, 10, 11, která tak neodpovídají provedenému dokazování, jakož i pochybení v úvahách o právní kvalifikaci jednání obžalovaného.
38. Trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 tr. zákoníku napomáhá tomu, aby zůstal beze změny stav vytvořený základním trestným činem, v daném případě trestným činem podvodu podle § 209 tr. zákoníku, na který poté legalizace navazuje, kdy jejím pachatelem může být i pachatel základního trestného činu. Jednání spočívající v zastírání původu věci pocházející z trestné činnosti musí být novým a zcela jiným skutkem, který není totožný s původním trestným činem, z něhož je výnos z trestné činnosti získáván. Jde o zcela novou navazující trestnou činnost spáchanou novým skutkem. V predikativním trestném činu tato navazující trestná činnost není zahrnuta (např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 814/2017 nebo pod sp. zn. 5 Tdo 591/2021). Z uvedeného pohledu pak jednání obžalovaného J. Š. popsané pod bodem II./1-6 výroku napadeného rozsudku tvoří právě součást skutku tak, jak je popsán v bodech I./5, 8, 7, 10, 9 a 11 výroku napadeného rozsudku, kdy se jednalo o fázi dokonání trestného činu podvodu, neboť tímto konkrétním jednáním popsaným v bodě II. výroku napadeného rozsudku skutečně došlo k obohacení obžalovaného. Soudem prvního stupně užitá právní kvalifikace jako trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 tr. zákoníku tak není správná.
39. Obhájce obžalovaného Š.a v písemném odůvodnění odvolání vznesl více důkazních návrhů, kdy navrhl provést listinné důkazy, zejména o potvrzení a pokladní doklady prokazující placení daně z převodu nemovitostí nebo pojištění nemovitostí jednotlivých poškozených, doklady prokazující, že obžalovaný za poškozené hradil exekuce, dohody o náhradě škody a o narovnání, které obžalovaný uzavřel s poškozenými, jakož i doklady,

zejména bankovní výpisy, ze kterých je zřejmé, že škodu hradil. Dále obhájce navrhl znovu provést jednotlivé kupní smlouvy, zástavní smlouvy, případně smlouvy o nájmu rodinného domu, ovšem lze uvést, že vesměs byly tyto listinné důkazy v hlavním líčení před soudem prvního stupně řádně provedeny a obžalovaný měl možnost se k nim vyjadřovat. Odvolací soud ve veřejném zasedání sice provedl důkaz jednotlivými kupními smlouvami k nemovitostem, které se vztahují k jednotlivým bodům výroku napadeného rozsudku, jejichž obsah je v něm z podstatné části uveden, ovšem v podstatě jen proto, aby při novém rozhodnutí v popisu skutku mohl odstranit nepřesnosti, kterých se soud prvního stupně dopustil. Rovněž tak odvolací soud provedl jednotlivé spisy o předchozím odsouzení obžalovaného a tyto zhodnotil v rámci úvah o uloženém trestu. Dále pak odvolací soud provedl dohody o narovnání a o náhradě škody, jakož i na ně navazující sdělení poškozených o úhradě jednotlivých částek ze strany obžalovaného a z těchto důkazů vycházel při novém rozhodnutí, kterým obžalovanému stanovil povinnost k náhradě majetkové škody. Další důkazní návrhy obhajoby, které byly učiněny v písemném odůvodnění odvolání, jako nadbytečné pro rozhodnutí odvolacího soudu zamítl, neboť dílem tyto listinné důkazy byly provedeny již v řízení před soudem prvního stupně, dílem pak by nemohly přinést žádnou novou informaci (např. navrhovaný výslech notáře JUDr. S., který ověřoval podpisy na kupní smlouvě poškozených U., když obsah této kupní smlouvy jednoznačně vyplývá právě z tohoto samotného listinného důkazu).

40. Po doplnění dokazování ve veřejném zasedání odvolací soud z podnětu odvolání obžalovaného J. Š. napadený rozsudek částečně zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. ve výroku o vině a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obžalovaného uznal vinným ze spáchání skutků, které pod body I. a II. výroku napadeného rozsudku ve své podstatě správně zjistil a popsal již soud prvního stupně. Odvolací soud do popisu spáchaného skutku nezahrnul pasáž, že obžalovaný jednal s cílem získat nemovitosti poškozených do své dispozice za pouhou část jejich ceny, neboť z provedených kupních smluv vyplývá, že obžalovaný Š. nemovitosti nezískal do své dispozice, tyto byly převedeny na kupující, které obžalovaný obstaral. Cílem obžalovaného bylo získat pro sebe část kupní ceny, která nebyla prodávajícím vyplacena. Za tímto účelem do kupních smluv uvedl čísla účtů osob, ze kterých buď tyto osoby peníze v hotovosti vybraly a předaly obžalovanému, anebo je z těchto účtů převedly na účet obžalovaného, který peníze použil ve svůj prospěch.
41. Prokázané jednání obžalovaného J. Š. odvolací soud právně kvalifikoval jako jeden pokračující zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Obžalovaný svým podvodným jednáním způsobil poškozeným celkovou škodu ve výši 9 292 138 Kč, což ve smyslu § 138 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku ve znění novely provedené zákonem č. 333/2020 Sb. představuje způsobení značné škody na cizím majetku. Před účinností citované novely, tedy před 1. 10. 2020, by bylo jednání obžalovaného posuzováno jako zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku. Protože současná právní úprava je pro posouzení jednání obžalovaného příznivější nežli právní úprava dřívější, bylo ve smyslu § 2 odst. 1 tr. zákoníku jednání obžalovaného právně kvalifikováno podle trestního zákoníku účinného v současné době, tedy ve znění novely č. 333/2000 Sb. Stejně jako soud prvního stupně i odvolací soud považuje jednání obžalovaného za jeden pokračující trestný čin, kdy jsou splněny všechny podmínky stanovené v § 116 tr. zákoníku, neboť jednotlivé obžalovaným spáchané útoky naplňují stále stejnou skutkovou podstatu trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku a jsou vedeny jednotným záměrem získávat finanční prostředky na úkor poškozených. Obžalovaný jednotlivé útoky páchal průběžně od června 2011 do října 2012 zcela shodným způsobem provedení.

42. Nepřesnosti se soud prvního stupně dopustil i ve výroku ve smyslu § 45 odst. 1 tr. zákoníku, kterým při ukládání společného trestu rušil výrok o vině a trestu z rozsudků citovaných ve výroku napadeného rozsudku. Výrok o vině skutkem popsaným pod bodem I./6 výroku napadeného rozsudku nabyl totiž právní moci rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 10. 2020 č. j. 20 T 131/2017-919 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2021 sp. zn. 5 To 12/2021. Až následným rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 25. 8. 2022 č. j. 20 T 131/2017-1110 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 12. 2022 sp. zn. 5 To 306/2022 bylo rozhodováno o uloženém trestu. Správně tak ve výroku učiněném podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku měla být citována všechna tato rozhodnutí.
43. Protože odvolací soud z podnětu odvolání obžalovaného J. Š. zrušil napadený rozsudek ve výrocích o vině ve vztahu k jeho osobě, musel ve smyslu § 258 odst. 2 tr. ř. zrušit celý výrok o trestu, jakož i výrok o náhradě škody ve vztahu k tomuto obžalovanému a nově musel v rozsahu zrušení o trestu a povinnosti k náhradě majetkové škody znovu rozhodnout. Při úvahách o druhu a výměře ukládaných trestů stejně jako soud prvního stupně vycházel z hledisek uvedených v § 38 a § 39 tr. zákoníku. Odvolací soud ve veřejném zasedání též provedl důkaz opisem rejstříku trestů obžalovaného a jednotlivými spisy o jeho předchozích odsouzeních, přičemž z těchto zjistil, pro jakou trestnou činnost byl obžalovaný J. Š. již v minulosti odsouzen.
44. Obžalovaný J. Š. byl podle popisu rejstříku trestů celkem šestkrát soudně trestán. **Poprvé** byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 24. 3. 2011 č. j. 3 T 146/2010-46 pro dvojnásobný přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil řízením motorového vozidla ve dnech 12. 10. 2010 a 30. 1. 2011 i přes uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, který byl uložen rozhodnutím odboru dopravy Městského úřadu v Kroměříži ze dne 23. 3. 2010. Byl mu uložen peněžitý trest ve 100 denních sazbách po 500 Kč, celkem 50 000 Kč se stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 30 měsíců. Peněžitý trest byl zaplacen 7. 6. 2012, trest zákazu činnosti byl vykonán 24. 9. 2013 a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 z 8. 12. 2020 pod sp. zn. 44 Nt 3026/2020 bylo rozhodnuto o zaházení odsouzení.
45. **Podruhé** byl obžalovaný J. Š. odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 29. 4. 2011 č. j. 1 T 81/2011-18 pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil 19. 4. 2011 řízením motorového vozidla i přes uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 24. 3. 2011 č. j. 3 T 146/2010-46. Byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Tento trestní příkaz byl obžalovanému doručen 5. 5. 2011 a nabyl právní moci 14. 5. 2011. Usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 4. 3. 2013 č. j. 1 T 18/2011-33 bylo následně rozhodnuto, že s ohledem na článek IV. odst. 1 písm. b) amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 mu byl prominut podmíněně odložený trest odnětí svobody. Následným usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 12. 11. 2014 č. j. 1 T 81/2011-64 bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu uloženého zákazu činnosti, byla stanovena zkušební doba v trvání 18 měsíců, přičemž usnesením z 11. 10. 2016 č. j. 1 T 81/2011-84 Okresní soud v Kroměříži vyslovil, že se odsouzený ve stanovené zkušební době osvědčil.
46. **Potřetí** byl obžalovaný J. Š. odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 13. 10. 2015 č. j. 9 T 20/2015-690 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně, pobočky

ve Zlíně, ze dne 23. 6. 2016 sp. zn. 6 To 192/2016 pro přečin lichvy podle § 218 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu trvání 30 měsíců a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti v oblasti zprostředkování a poskytování spotřebitelských úvěrů na dobu tří let. Tohoto trestného činu se dopustil jako předseda představenstva společnosti E. K. SE společně se spolupachatelem tak, že využili nezkušenosti poškozené v oblasti úvěrových závazkových vztahů a tíživé osobní situace poškozené, uzavřeli s ní pro poškozenou nevýhodné smlouvy, vymáhali po ní částku, kterou uhradila prodejem bytu, poškozené poskytli plnění ve výši 305 000 Kč, získali od ní plnění ve výši 1 797 330,22 Kč, celkem tedy získali prospěch ve výši 1 402 530,22 Kč. Ve zkušební době podmíněného odsouzení se obžalovaný osvědčil 23. 12. 2019 ve smyslu § 83 odst. 3 tr. zákoníku. Uložený trest zákazu činnosti vykonal 23. 6. 2019.

47. **Počtvrté** byl obžalovaný J. Š. odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Benešově ze dne 22. 11. 2018 č. j. 10 T 115/2018-39 pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil 7. 11. 2018 řízením osobního automobilu po pozemních komunikacích v Benešově přesto, že mu byl rozhodnutím Městského úřadu v Kroměříži ze dne 24. 7. 2018, které nabylo právní moci dne 10. 8. 2018, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání šesti měsíců. Byl mu uložen peněžitý trest ve výměře 30 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy 30 000 Kč, se stanovením náhradního trestu odnětí svobody pro případ nezaplacení peněžitého trestu ve výměře 30 dnů. Trestní příkaz byl obžalovanému doručen 27. 11. 2018 a uložený peněžitý trest obžalovaný zaplatil 8. 1. 2019. Usnesením Okresního soudu v Benešově ze dne 26. 3. 2020 č. j. 10 T 115/2018-82 bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel a stanovena zkušební doba v trvání jednoho roku a usnesením Okresního soudu v Benešově ze dne 20. 9. 2021 č. j. 10 T 115/2018-133 bylo rozhodnuto o osvědčení ve zkušební době podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti.
48. **Páté** odsouzení je rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 5. 2022 č. j. 3 T 48/2022-2417, kterým byla schválena dohoda o vině a trestu, podle níž byl obžalovaný J. Š. uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. c), d) tr. zákoníku, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 34 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 48 měsíců a peněžitý trest ve výměře 375 denních sazeb po 1 736 Kč, celkem 651 000 Kč. Trestné činnosti se dopustil s dalšími dvěma spolupachateli, jedním z nich je A. S., poškozený v bodě I./2 výroku napadeného rozsudku, tím, že v období od 27. 4. do 19. 5. 2020 se záměrem neoprávněně vylákat kompenzační bonusy vyměřované a vyplácené v souvislosti s krizovými opatřeními s výskytem koronaviru SARS COV-2 připravili a následně elektronicky odeslali ve 45 případech na jednotlivé finanční úřady žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu, ovšem bez vědomí a svolení osob, které v žádosti označili jako žádající daňový subjekt. Tímto způsobili České republice zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj škodu ve výši 850 000 Kč a další škodu ve výši 258 500 Kč se pokusili způsobit. Dále pak v období od 2. 6. do 26. 6. 2020 odeslali v 86 případech žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu a tímto způsobili další škodu ve výši 1 399 000 Kč a o další škodu ve výši 525 500 Kč se pokusili. Uložený peněžitý trest bylo obžalovanému povoleno splácet v měsíčních splátkách po 130 000 Kč do každého posledního dne v měsíci. Částku 130 000 Kč jako splátku peněžitého trestu obžalovaný zaplatil 10. 6. 2022, 27. 7. 2022, 30. 8. 2022, 29. 9. 2022 a 31. 10. 2022 částku 131 000 Kč.
49. Dále pak ve věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 8 T 141/2014 byl obžalovaný J. Š. stíhán pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Obžaloba ve věci byla podána 23. 7. 2014 a okresním soudem byl 11. 8. 2014

vydán trestní příkaz, proti kterému obžalovaný po doručení podal odpor. V hlavním líčení konaném dne 9. 6. 2015 bylo trestní stíhání obžalovaného pro skutek spočívající v tom, že 25. 11. 2010 vystupoval jako osoba opravňující zastupovat společnost W. stavební spořitelna a.s., i když takovým zástupcem nikdy nebyl, pod falešným příslibem poskytnutí hypotečního úvěru ve výši 2,7 mil. Kč vylákal od J. M. finanční hotovost 50 000 Kč na náhradu nákladů spojených s vyřízením hypotečního úvěru, ovšem obžalovaný neučinil žádné kroky vedoucí k poskytnutí hypotečního úvěru aj. J.M. způsobil škodu ve výši 50 000 Kč. Zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání byla stanovena na dva roky spolu s povinností uhradit poškozenému úroky z prodlení. Usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze 3. 8. 2017 č. j. 8 T 141/2014-258 bylo vysloveno, že se obžalovaný ve stanovené zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání osvědčil.

50. V první řadě bylo třeba obžalovanému ukládat společný trest ve smyslu § 45 odst. 1 tr. zákoníku, neboť součástí výroku o vině pod bodem 6) je útok, kterým byl obžalovaný již pravomocně uznán vinným ve věci vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 20 T 131/2017. Dále pak musel být obžalovanému ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku ukládán souhrnný trest k odsouzení rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 5. 2022 č. j. 3 T 48/2022-2417, který nabyl právní moci téhož dne. Obžalovanému je možné jako polehčující okolnost přiznat pouze snahu o náhradu způsobené škody ve smyslu § 41 písm. j) tr. zákoníku, když je zároveň nutné uvést, že tuto snahu projevil až v probíhajícím trestním řízení, zejména v době před soudem prvního stupně, případně v řízení před odvolacím soudem. U obžalovaného však jednoznačně převažují okolnosti přitěžující, jimiž je ve smyslu § 42 písm. a) tr. zákoníku spáchání trestného činu s rozmyslem, neboť trestnou činnost obžalovaného je třeba označit za promyšlenou a plánovanou. Jednání obžalovaného vůči poškozeným se neomezilo na ojedinělé jednání, ale na souhrn dílčích úkonů, kterými se obžalovaný vůči poškozeným prezentoval jako ten, kdo jim chce pomoci, získal si jejich důvěru, poté je přiměl podepsat listiny, zejména zástavní smlouvy a kupní smlouvy, kterými poškození převedli své vlastnické právo k nemovitostem na jiné osoby, aniž však obdrželi odpovídající protiplnění. Obžalovaný se trestného činu dopustil celkem 11 útoky v průběhu 16 měsíců, a to i vůči osobám vyššího věku (manželé Ř., M. U., manželé Č., L. Č., M. D. a V. R.), přičemž všechny poškozené lze označit za osoby nacházející se v tíživé finanční situaci. Takto u obžalovaného odvolací soud spatřuje přitěžující okolnosti uvedené v § 42 písm. h), m) tr. zákoníku. Konečně pak ve smyslu § 42 písm. k) tr. zákoníku obžalovanému přitěžuje, že trestným činem způsobil škodu dosahující téměř 9,3 mil. Kč a výše takto způsobené škody výrazně převyšuje spodní hranici škody značné ve smyslu § 138 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku a blíží se již hranici škody velkého rozsahu ve smyslu § 138 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku. Konečně pak s ohledem na ukládání souhrnného trestu obžalovanému přitěžuje ve smyslu § 42 písm. n) tr. zákoníku, že spáchal více trestných činů, neboť je mu souhrnný trest ukládán i za sbíhající se zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. c), d) tr. zákoníku, kterým byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 5. 2022 č. j. 3 T 48/2022-2417. Tímto způsobil celkovou škodu ve výši 2 249 000 Kč a o způsobení další škody ve výši 784 000 Kč se pokusil. Obžalovaný má evidentně sklony k páčání trestné činnosti, a to zejména majetkového charakteru, kdy odvolací soud odkazuje na odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 13. 10. 2015 č. j. 9 T 20/2015-690 pro přečin lichvy podle § 218 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kterým obžalovaný získal prospěch ve výši přes 1,4 mil. Kč, jakož i na věc vedenou u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 8 T 141/2014, v níž obžalovaný poškozenému způsobil škodu ve výši 50 000 Kč. Uložený souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený dřívějším rozsudkem. Pokud byl obžalovanému rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne

9. 5. 2022 č. j. 3 T 48/2022-2417 uložen trest odnětí svobody v trvání 34 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 48 měsíců, není možné za zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku se způsobenou škodou v celkové výši 9 292 138 Kč ukládat souhrnný trest navýšený o pouhé 2 měsíce, jak navrhovala obhajoba, aby bylo možné výkon takto uloženého souhrnného trestu podmíněně odložit. Ukládaný souhrnný trest i přes uplynutí 11 let od doby dokonání tohoto trestného činu totiž musí reflektovat i jeho povahu a závažnost, která je dána počtem spáchaných útoků, délkou doby, po kterou obžalovaný trestnou činností páchal, i celkovou výši způsobené škody. Samotná skutečnost, že obžalovaný žije v druhovském poměru se spoluobžalovanou J. S., se kterou má 2 děti, pak sama o sobě nemůže vést k závěru o neuložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Je totiž třeba si uvědomit, že i když je obžalovanému ukládán trest za trestnou činnost spáchanou před 11 až 12 lety, nejedná se o nějaké ojedinělé vybočení z jinak řádně vedeného života, jak o tom svědčí předchozí citovaná odsouzení obžalovaného. Po zvážení konkrétního stupně společenské škodlivosti jednání obžalovaného, zohlednění polehčující okolnosti, jakož i okolností přitěžujících rozhodl vrchní soud uložit obžalovanému za dva spáchané zločiny souhrnný trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby § 209 odst. 4 tr. zákoníku ve výměře 5 let. K nižší výměře ukládaného trestu, nežli byla učiněna napadeným rozsudkem, přistoupil odvolací soud i proto, že s ohledem na změnu právní kvalifikace obžalovaného neodsuzoval za zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, kterým podle napadeného rozsudku měl obžalovaný získat prospěch přes 2,8 mil. Kč. Podle zákonných hledisek § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou, neboť mu byl trest uložen za úmyslné trestné činy ve výměře nepřevyšující 8 let.
51. U obžalovaného byly nepochybně dány i podmínky pro ukládání peněžitého trestu, neboť tento oběma úmyslnými trestnými činy, za které je mu souhrnný trest ukládán, získal majetkový prospěch. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku stanovil denní sazbu ukládaného peněžitého trestu na 20 000 Kč, aniž by svou úvahu blíže odůvodnil, když ve smyslu § 68 odst. 3 tr. zákoníku má být výše denní sazby ukládaného peněžitého trestu stanovena s přihlédnutím k čistému příjmu pachatele za jeden den. Soud prvního stupně peněžitý trest ukládal ve výměře 50 denních sazeb, což je při spodní hranici trestní sazby stanovené pro tento druh trestu uvedené v § 68 odst. 1 tr. zákoníku. Opět není odvolacímu soudu zřejmé, proč soud prvního stupně při zákonném rozpětí 20 až 730 denních sazeb, v nichž se peněžitý trest ukládá, zvolil výměru při dolní hranici počtu denních sazeb. Odvolací soud přihlédl k tomu, že peněžitý trest v celkové výměře 651 000 Kč již obžalovaný ve věci vedené u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 3 T 48/2022 vykonal. V nyní posuzované věci měl snahu řadě poškozených škodu uhradit, ovšem stále zbývá nemalá částka na náhradu způsobené škody. Za této situace považoval peněžitý trest tak, jak byl obžalovanému ve věci Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 3 T 48/2022 uložen, za dostačující, nijak ho nenavýšoval, když fakticky již takto uložený peněžitý trest je i vykonán. Obžalovanému byl rovněž napadeným rozsudkem uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti v oblasti zprostředkování spotřebitelských úvěrů. Tento výrok zůstal v napadeném rozsudku prakticky neodůvodněn, proto odvolací soud dodává, že obžalovaný J. Š. se trestné činnosti dopustil v souvislosti s výkonem funkce jednatele ve společnosti XXXXX, za kterou jako jednatel vystupoval a pod hlavičkou této společnosti nabízel poškozeným služby spočívající ve vyřešení jejich nepříznivé finanční situace. Za této situace by bylo logické, pokud by obžalovanému byl ukládán trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce jednatele obchodní společnosti, případně výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu v obchodních korporacích obecně. Předmětem činnosti XXXXX bylo mimo jiné i zprostředkování

- spotřebitelského úvěru, proto trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti v oblasti zprostředkování spotřebitelských úvěrů je trestem uloženým v minimální šíři a takto má zabránit obžalovanému, aby obdobnou činností, která ve svém důsledku vedla až k páčání trestné činnosti, nemohl vykonávat. Trest zákazu činnosti byl i odvolacím soudem uložen přibližně v polovině zákonné výměry stanovené pro tento druh trestu v trvání pěti let. S ohledem na ukládání souhrnného trestu byl podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen výrok o trestu uložený obžalovanému Š. rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 5. 2022 č. j. 3 T 48/2022-2417 se všemi důsledky ze zrušení vyplývajícími.
52. Odvolací soud z podnětu odvolání podaného obžalovaným Š. přezkoumal i výrok napadeného rozsudku o povinnosti k náhradě způsobené majetkové škody. Shledal, že soud prvního stupně se v tomto dopustil pochybení spočívajícího zejména v tom, že nijak nezohlednil uzavřené dohody o narovnání a dohody o náhradě škody uzavřené mezi obžalovaným a jednotlivými poškozenými. Toto pochybení pak vedlo odvolací soud k tomu, že podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o náhradě škody. Obecně je třeba uvést, že za škodu způsobenou úmyslnou trestnou činností obžalovaný odpovídá ve smyslu § 2910 občanského zákoníku a byly proto dány podmínky pro rozhodnutí o povinnosti obžalovaného k náhradě majetkové škody způsobené jednotlivým poškozeným.
53. Poškození M. Ř. a S. Ř. se k trestnímu řízení proti obžalovanému připojili s nárokem na náhradu majetkové škody v částce 800 000 Kč za každého. 4. 11. 2022 s obžalovaným uzavřeli dohodu o náhradě škody a dohodu o narovnání vzájemných sporných práv (č. l. 4553-55), podle kterých mezi obžalovaným a poškozenými zanikla veškerá sporná práva a povinnosti, byla nahrazena narovnáním, podle něhož obžalovaný uhradil poškozeným částku 500 000 Kč, což bylo potvrzeno jak sdělením banky (č. l. 4552), tak i výpovědí svědkyně Ř. Podle bodu 140. odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud při rozhodování o povinnosti k náhradě způsobené majetkové škody nezohlednil ujednání z dohody o vypořádání (správně o narovnání), když dospěl k závěru, že částky započtené obžalovaným nemají oporu v provedeném dokazování. Právě proto, že z prohlášení obžalovaného a poškozených nebylo možné přesně zjistit, jaké částky obžalovaný poškozeným v minulosti uhradil, což by samozřejmě nemělo žádný vliv na výši škody způsobené jeho trestním jednáním, ale pouze pro účely náhrady majetkové škody, uzavřeli poškození s obžalovaným dohodu o narovnání, nahradili dosavadní závazky a úhradou částky 500 000 Kč tak byly sporné nároky vypořádány. Za této situace musel odvolací soud poškozené manželé Ř. odkázat s uplatněnými nároky na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. ř., neboť pro vyslovení povinnosti k náhradě majetkové škody neměl po provedeném dokazování žádný podklad.
54. Poškození K. S. a E. S. se připojili k trestnímu řízení vůči obžalovanému s nároky na náhradu škody ve výši 83 333,33 Kč a 333 333,33 Kč. Poškození S. vůči odvolacímu soudu sdělili, že jejich nároky byly vypořádány a žádné již neuplatňují. Odvolací soud proto jejich podání vyhodnotil jako zpětvzetí uplatněných nároků na náhradu škody a ve vztahu k těmto poškozeným již nerozhodoval.
55. Poškozená M. U. se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu majetkové škody připojila s částkou 862 500 Kč a poškozený B. U. s částkou 287 500 Kč, kdy lze dovozovat, že ze způsobené škody v celkové výši 1 150 000 Kč poškozená U. nárokovala 3/4 této částky jako poloviční spoluvlastnice domu čp. XXXXX v XXXXX a výlučné vlastnice domu čp. XXXXX v K., B. U. byl polovičním spoluvlastníkem domu čp. XXXXX. Zajištěné finanční prostředky ve výši 708 674 Kč byly vydány poškozeným na účet M. U.(č. l. 4803, 4939, 4978, 5001), což při svém rozhodování zohlednil i nalézací

soud. Poškození U. sdělili číslo účtu, na které je možno provádět platby a na tento účet obžalovaný uhradil 326 924 Kč, celkově tak na náhradě škody zbývá uhradit 114 402 Kč. Rozpočítáno poměrem podle spoluvlastnických podílů zbývá M. U. uhradit 85 801,50 Kč a B. U. zbývá uhradit 28 600,50 Kč. Povinnost k úhradě majetkové škody v těchto částkách ve prospěch poškozených U. proto odvolací soud obžalovanému stanovil. Obžalovaný v podaném odvolání namítal, že by měly být zohledněny úhrady, které provedl za B. U. v rámci exekučních řízení, o čemž předložil doklady (č. l. 4816-4822a). Z těchto je zřejmé, že v exekučním řízení prováděném exekutorským úřadem JUDr. A. B. v Brně byla vymáhána pohledávka oprávněného XXXXX, s.r.o. a na tuto podle příjmového pokladního bloku z 3. 8. 2011 zaplatil obžalovaný 35 645 Kč a v exekučním řízení, které prováděl exekutorský úřad JUDr. Marcela Smékala v Praze, obžalovaný podle příjmového pokladního dokladu 18. 7. 2011 zaplatil částku 29 257 Kč. Jednalo se o exekuci ve věci oprávněného XXXXX a.s. XXXXX, pro který byl obžalovaný uznán vinným, spočívá mimo jiné v tom, že částka získaná prodejem nemovitostí poškozených sloužila k úhradě dluhu ve výši 500 000 Kč, který měl B. U. u společnosti A. G. a.s. Případná úhrada jiných exekucí za B. U. tak nemá souvislost se skutkem, kterým byl obžalovaný uznán vinným a není možné tyto provedené úhrady zohlednit v učiněném výroku o náhradě škody.

56. Poškozené A. P., která se k trestnímu řízení připojila s nárokem na náhradu majetkové škody ve výši 950 000 Kč, byly vydány peněžní prostředky ve výši 680 993,12 Kč (č. l. 4800, 4938 a 4946). Zbývající částku ve výši 269 006,88 Kč na základě dohody o náhradě škody (č. l. 4789-4790) uhradil obžalovaný poškozené na účet, což poškozená ve svědecké výpovědi u hlavního líčení potvrdila. Správně proto byla již v napadeném rozsudku s uplatněným nárokem na náhradu majetkové škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních a tento výrok zopakoval i odvolací soud.
57. Poškození J. K., R. K. a M. K. se k trestnímu řízení s nároky na náhradu majetkové škody připojili každý v částce 286 666,67 Kč, která vychází z toho, že byli každý v jedné třetině spoluvlastníky nemovitosti v XXXXX. Obžalovaný v odvolání uváděl, že s poškozenými uzavřel 10. 2. 2023 dohodu o náhradě škody a o narovnání, na základě které jim uhradil částku 860 000 Kč. Všichni tři poškození sdělením na č. l. 5034 toto potvrdili. Uplatněné nároky poškozených na náhradu majetkové škody jsou tedy vypořádány, a proto odvolací soud všechny tři poškozené odkázal podle § 229 odst. 1 tr. ř. s uplatněnými nároky na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
58. Poškozená L. Č., dříve H., se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu majetkové škody ve výši 567 640 Kč. Soud prvního stupně uzavřel, že majetkovou škodu v této výši způsobil obžalovaný poškozené úmyslným trestním jednáním, a proto mu uložil povinnost k náhradě této škody. V daném případě však na základě kupní smlouvy z 15. 5. 2014 (č. l. 1551-1553) došlo ke zpětnému převodu nemovitostí z P. Š. na L. H., která potvrdila, že sjednanou kupní cenu 500 000 Kč rozhodně neplatila, k datu 1. 1. 2015 však byla poškozená na základě citované kupní smlouvy jako výlučný vlastník nemovitostí v katastru nemovitostí zapsána (č. l. 1549). Bylo by proto otázkou složitějšího dokazování, zda za situace, kdy došlo ke zpětnému převodu nemovitostí na poškozenou, lze u ní stále dovozovat vznik škody a případně v jaké výši, proto byla podle § 229 odst. 1 tr. ř. s celým uplatněným nárokem na náhradu majetkové škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
59. Poškozený V. D. se k trestnímu řízení proti obžalovanému připojil s nárokem na náhradu majetkové škody ve výši 355 000 Kč. I v tomto případě uzavřel obžalovaný s poškozeným dohodu o náhradě škody a o narovnání (č. l. 4810-4811), kterou nahradili

mezi nimi sporná práva. Obžalovaný se zavázal zaplatit částku 100 000 Kč na účet poškozeného, což 23. 1. 2023 zrealizoval (č. l. 4812). Tuto skutečnost však soud prvního stupně při svém rozhodování zohlednil pouze tak, že zaplacenou částku odečetl od přímo způsobené škody trestným činem, ovšem pominul to, že uzavřením citované dohody obžalovaný i poškozený považují vzájemné sporné nároky za narovnané. Odvolací soud proto podle § 229 odst. 1 tr. ř. poškozeného V. D. s uplatněným nárokem na náhradu majetkové škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

60. Poškozená J. D. se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu majetkové škody ve výši 1 200 000 Kč. Obžalovaný byl uznán vinným jednáním, kterým této poškozené způsobil majetkovou škodu ve výši 790 000 Kč a v napadeném rozsudku byla obžalovanému povinnost k náhradě majetkové škody v této výši uložena. V podaném odvolání obžalovaný namítal, že za poškozeného D. hradil exekutorovi JUDr. Petru Kociánovi 14. 3. 2012 částku 45 646 Kč (č. l. 4209). Podle uzavřené kupní smlouvy měla částka ve výši 750 000 Kč pokrýt dluhy D. vůči společnosti XXXXX Případná úhrada exekuce za F. D. tak nemá souvislost se skutkem, kterým byl obžalovaný uznán vinným a závěr, ke kterému dospěl nalézací soud, když obžalovanému uložil povinnost zaplatit poškozené J. D. na náhradě majetkové škody částku 790 000 Kč, je správný. I odvolací soud proto zopakoval výrok, kterým obžalovanému uložil povinnost zaplatit na náhradě způsobené majetkové škody poškozené J. D. částku ve výši 790 000 Kč.
61. Poškozená M. S. se nejprve k trestnímu řízení připojila s nárokem na náhradu majetkové škody ve výši 1 581 566,90 Kč (č. l. 2162), ovšem podáním ze dne 16. 11. 2022 svůj nárok upravila na částku 1 320 000 Kč (č. l. 4578). Obžalovaný byl uznán vinným úmyslným jednáním, kterým poškozené způsobil majetkovou škodu ve výši 1 320 000 Kč, ovšem v podaném odvolání namítal, že na základě kupní smlouvy ze dne 8. 6. 2020 došlo ke zpětnému převodu nemovitostí ze strany D. Ž. na syna poškozené a jeho přítelkyni za kupní cenu 2 047 106,44 Kč, to je asi o 802 000 nižší, kdy tato sleva byla mimo jiné odůvodněna i tím, že nebyla z původního převodu vyplacena hotovost. Opět lze dovodit, že uskutečněním zpětného převodu nemovitostí na syna poškozené a jeho přítelkyni došlo k částečné nápravě obžalovaným způsobeného škodlivého stavu a zjišťování toho, v jaké výši byla poškozené S. škoda způsobena, by výrazně přesahovala rámec trestního řízení. Proto byla i tato poškozená s uplatněným nárokem na náhradu majetkové škody odkázána podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.
62. Konečně pak se k trestnímu řízení s nároky na náhradu škody připojili poškozený P. M. s částkou 275 000 Kč a jako dědicové po V. R. R.R., A. J. a S. Š., všichni tři s částkou 91 666,67 Kč. Obžalovaný v podaném odvolání namítal, že škodu je třeba ponížít o sjednanou provizi ve výši 295 000 Kč, která byla v řízení před Okresním soudem ve Zlíně pod sp. zn. 26 C 29/2016 vyhodnocena jako oprávněná. Z obsahu rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 30. 5. 2016 č. j. 26 C 29/2016-109 (č. l. 2472-2476) vyplývá, že v této věci vedl spor insolvenční správce dlužníka P. M. s žalovanou P. S., na jejíž účet byla částka 295 000 Kč z titulu uzavřené kupní smlouvy poukázána. Okresní soud dospěl k závěru, že částka 295 000 Kč nebyla na účet žalované zaslána bez právního důvodu, protože důvodem výplaty byla dohoda žalované P. S. s J. Š. a žalovaná se nemohla na úkor dlužníka P. M. bezdůvodně obohatit, protože její účet sloužil pouze jako platební místo. Žaloba o zaplacení částky 295 000 Kč byla tedy soudem zamítnuta a v rozsudku je uvedeno, že pokud má dlužník, tedy P. M., za to, že k výplatě části kupní ceny nedošlo, je třeba nárok uplatnit vůči osobě, které byly peníze dlužníka skutečně vyplaceny bez právního důvodu. Je však skutečností, že 24. 1. 2023 uzavřel obžalovaný s P. M. dohodu o náhradě škody a o narovnání (č. l. 4813-4814), přičemž sporné nároky jsou řešeny

tak, že obžalovaný se zavázal P. M. zaplatit jednorázové vyrovnání ve výši 127 500 Kč, k čemuž došlo 27. 1. 2023 (č. l. 4815). Nároky obžalovaného a poškozeného P. M. jsou tímto vypořádány. Poškozený uplatněný nárok nevzal zpět a chtěl, aby odvolací soud rozhodl, proto poškozeného podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal s nárokem na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Se soudem prvního stupně lze souhlasit v tom, že P. M. a V. R. byli každý z jedné poloviny spoluvlastníky nemovitostí ve Zlechově. Pokud jím byla jednáním obžalovaného způsobena celková škoda ve výši 550 000 Kč, lze za škodu způsobenou každému z nich považovat částku 275 000 Kč. Rozpočítáno na tři dědice po V. R. činí způsobená škoda u každého z nich částku 91 666,67 Kč. Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud uložil obžalovanému povinnost zaplatit na náhradě majetkové škody poškozeným R. R., A. J. a S. Š., každému z nich částku 91 666,67 Kč. Odvolací soud tento výrok převzal z napadeného rozsudku beze změny.

63. Složitější byla situace v případě poškozené M. Č., kdy v napadeném rozsudku byl zopakován výrok o povinnosti k náhradě majetkové škody ve výši 649 498 Kč z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 5. 2020 č. j. 20 T 131/2017-919. Odvolací soud si je samozřejmě vědom ustanovení § 45 odst. 1 tr. zákoníku, které se týká ukládání společného trestu za pokračování v trestném činu v situaci, kdy již existuje pravomocné rozhodnutí o v tomto případě jednom dílčím útoku, který ve spojení s dalšími útoky popsány ve výroku napadeného rozsudku představuje jeden pokračující trestný čin. Podle tohoto zákonného ustanovení ostatně odvolací soud postupoval a výroky o vině a trestu uložené obžalovanému Š. postupnými rozhodnutími ve věci Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 20 T 131/2017 zrušil. Ustanovení § 45 odst. 1 tr. zákoníku hovoří o tom, že je třeba v dřívějším rozsudku zrušit výrok o vině o pokračujícím trestném činu, celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad. Obdobná situace nastává i při ukládání souhrnného trestu ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku, kdy je ovšem rušen pouze výrok o trestu uložený dřívějším rozsudkem a další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující. V případě ukládání souhrnného trestu tak výrok o povinnosti k náhradě škody rušen není.
64. Výrok o vině obžalovaného z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 10. 2020 č. j. 20 T 131/2017-919 byl plně převzat do bodu 6. výroku tohoto rozsudku odvolacího soudu. Skutkový základ uvedeného exekučního titulu, v němž má výrok o povinnosti obžalovaného k náhradě způsobené majetkové škody vůči poškozené M. Č. svůj podklad, tak zůstává zachován. Zásadním důvodem, pro který odvolací soud ve svém rozsudku nepřistoupil i ke zrušení výroku z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 10. 2020 č. j. 20 T 131/2017-919 o povinnosti obžalovaného nahradit způsobenou škodu poškozené M.Č., je ta skutečnost, že uvedený rozsudek je exekučním titulem, na jehož základě soudní exekutor vede exekuci vůči obžalovanému Š. ve prospěch oprávněné Č.. Od května 2023 do doby rozhodnutí odvolacího soudu bylo vedenou exekucí vymoženo celkem 240 000 Kč. Zrušením výroku o náhradě škody by mohla nastat situace vedoucí až k zastavení výkonu rozhodnutí ve smyslu § 268 odst. 1 písm. b) o. s. ř. Ani skutečnost, že prováděnou exekucí je dluh obžalovaného průběžně snižován, není důvodem pro to, aby bylo o povinnosti obžalovaného k náhradě škody ve snižené výši opětovně rozhodováno.
65. Konečně pak z podnětu odvolání obžalované J. S. přezkoumal vrchní soud zejména výrok o vině zločinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016 tak, jak je tento popsán pod bodem III. výroku napadeného rozsudku. Je vcelku pochopitelné, že se odůvodnění napadeného rozsudku vztahuje spíše k trestné činnosti obžalovaného J. Š., která je v porovnání s trestnou činností spoluobžalovaných mnohem rozsáhlejší. Hodnocení provedených důkazů ve vztahu

k obžalované J. S. se nachází pouze pod bodem 137. odůvodnění napadeného rozsudku. Popis trestného jednání tak, jak byl obžalované Stašové kladen za vinu již v podané obžalobě, soud prvního stupně prakticky v nezměněné podobě pojal do výroku o vině této obžalované pod bodem III. napadeného rozsudku. V tomto jako podstatu trestného jednání obžalované S. spatřuje to, že 28. 1. 2016 uzavřela se společností E. K. SE, za kterou jednal spoluobžalovaný Š., kupní smlouvu na koupi bytu v Kroměříži na ulici XXXXX za sjednanou kupní cenu ve výši 1 000 000 Kč, kterou neuhradila, měla si být vědoma toho, že ani společnost E. K. SE byt získala bez toho, aby za něj uhradila odpovídající kupní cenu a v důsledku tohoto svého jednání nabyla do výlučného vlastnictví byt, který byl spoluobžalovaným Š. opatřen v souvislosti s jeho podvodným jednáním popsáním pod bodem I./1 výroku napadeného rozsudku v hodnotě nejméně 1 000 000 Kč. V ustanovení § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve znění zákona č. 165/2015 Sb. je objektivní stránka trestného činu podílnictví vymezena tak, že pachatel na sebe převede věc získanou trestným činem spáchaným na území České republiky jinou osobou. Je třeba připomenout, že napadeným rozsudkem ve spojení s tímto rozhodnutím odvolacího soudu byl obžalovaný J. Š. uznán vinným ze spáchání jednání, kterým 3. 6. 2011 přesvědčil poškozené M. Ř. a S. Ř. k podpisu kupní smlouvy na prodej předmětného bytu a tyto nemovitosti převedli na P. Ch. a P. K.. 15. 5. 2013 pak P. Ch. a P. K. kupní smlouvou převedli uvedené nemovitosti na E. K. SE (č. l. 370-371) a až 28. 1. 2016 obžalovaná S. nechala ověřit svůj podpis na kupní smlouvě datované 28. 1. 2015, kterým tyto nemovitosti koupila od E. K. SE. Z takto formulovaného popisu skutku ve vztahu k obžalované J. S. a ostatně ani odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, z jakých skutkových zjištění soud prvního stupně dovedl závěr, že obžalovaná na sebe vědomě převedla věc získanou z trestné činnosti obžalovaného Š. Trestný čin podílnictví podle § 214 tr. zákoníku je úmyslným trestným činem a v případě spáchání tohoto trestného činu se po subjektivní stránce vyžaduje alespoň úmysl nepřímý. V tomto případě by bylo třeba, aby soud prvního stupně dospěl k závěru, že obžalovaná musela být minimálně srozuměna s tím, že předmětný byt, který kupovala, je věcí, kterou spoluobžalovaný Š. získal trestným činem. Soud prvního stupně prozatím uzavřel, že bytovou jednotku obžalovaná nabyla krajně pochybným způsobem, což dovozuje jak z výše sjednané kupní ceny, jejího neuhrazení a skutečnosti, že se při její koupi nijak nezajímala o existující zástavu a splátky hypotečního úvěru, které byly bytem jištěny. Odvolací soud se ztotožnil s dílčím skutkovým závěrem soudu prvního stupně o tom, že sjednanou kupní cenu ve výši 1 000 000 Kč obžalovaná S. nezaplatila. Z bankovních informací ve vztahu k účtu společnosti XXXXX vyplývá, že tato částka nebyla ze strany obžalované na účet zaslána, když je zároveň zřejmé, že ani na svém účtu obžalovaná tak vysokou částku neměla k dispozici. Důvodně pak soud prvního stupně neuvěřil výpovědím obžalovaných, kteří uváděli, že kupní cena byla uhrazena v hotovosti oproti písemnému dokladu, který předložil, ovšem obžalovanými žádný takový doklad předložen nebyl.

66. Samotná sjednaná výše kupní ceny za byt vychází z ohodnocení provedeného Ing. V. S.. Tato pro Komerční banku prováděla ohodnocení nemovitosti k datu 7. 6. 2011 (č. l. 473-477), obvyklou cenu bytu stanovila na 2,2 mil. Kč s tím, že na bytě vážně zástavní právo smluvní ve prospěch České spořitelny a.s., což se podává z výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 478), podle něhož zástavní právo smluvní je sjednáno k zajištění pohledávek až do celkové výše 350 000 Kč. Ocenění bytu k 28. 1. 2016 prováděla pravděpodobně stejná osoba Ing. V. S. (č. l. 2592-2600), obvyklou cenu stanovila na 1 000 000 Kč, přičemž tato cena zohledňuje existující zástavu pro Komerční banku, kterou 20. 6. 2011 nechali ve prospěch Komerční banky a.s. vložit manželé Ř. (zástavní smlouva č. l. 457-463). Závěry těchto ohodnocení předmětného bytu k datu

7. 6. 2011 a 28. 1. 2016 se měl soud prvního stupně zabývat při svých úvahách, když uzavřel, že kupní cena v částce 1 000 000 Kč je pro obžalovanou více než výhodná. V tomto je třeba přisvědčit odvolání obžalované, že z výpisu z katastru nemovitostí se nepodává, že by bytová jednotka byla 3. 6. 2011 manželé Ř. prodávána za cenu 2,2 mil. Kč, neboť list vlastnictví skutečně údaje o kupní ceně neobsahuje. Odvolací soud se ztotožnil i s dalšími argumenty uvedenými v opravném prostředku obžalované, zejména pokud se týká toho, jak měla obžalovaná zjistit, že v roce 2011 prodávajícím, tedy poškozeným manželům Ř., neměla být zaplacená celá kupní cena ze sjednané částky 2,2 mil. Kč, ale získali pouze částku 600 000 Kč, z čehož 175 223,79 Kč bylo určeno na doplacení jejich dřívějšího hypotečního úvěru u České spořitelny. Důvodnou je námitka, že odůvodnění napadeného rozsudku v bodě 137. neobsahuje jedinou skutečnost, z níž by bylo možné konstatovat, že by obžalovaná S. věděla o tom, že bytová jednotka pochází z trestné činnosti obžalovaného Š.
67. Napadený rozsudek ve vztahu k obžalované J. S. tak nemohl po přezkumu odvolacím soudem obstát, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, z jakých důkazů a skutečností soud prvního stupně dovozuje, že tato obžalovaná svým jednáním popsaným pod bodem III. výroku napadeného rozsudku naplnila po objektivní i subjektivní stránce zákonné znaky skutkové podstaty zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016. V této části tak napadený rozsudek trpí nejasností skutkových zjištění ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř., přičemž soud prvního stupně se zde nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, když dovedl vinu obžalované citovaným trestným činem.
68. Soud prvního stupně se musí opětovně zabývat posouzením prokázaného jednání obžalované J. S. ve vztahu k tomu, zda lze u její osoby shledat úmysl, ať již ve formě úmyslu přímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nebo alespoň ve formě úmyslu nepřímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k tomu, zda obžalovaná v době, kdy uzavírala kupní smlouvu, na základě které nabyla předmětnou bytovou jednotku od společnosti E. K. SE, věděla, že tato pochází z trestné činnosti obžalovaného J. Š. popsané pod bodem I./1 výroku napadeného rozsudku, což odpovídá popisu skutku pod bodem 1) výroku rozsudku odvolacího soudu. V případě, že by v jednání obžalované J. S. neshledal úmyslnou formu zavinění, musí se soud prvního stupně zabývat i tím, zda lze v jednání obžalované S. ve vztahu k nabytí předmětného bytu spatřovat nedbalostní formu zavinění. Samotné odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k některým skutečnostem konstatuje, že se obžalovaná při koupi bytu vůbec nestarala o to, jaké dluhy vážnou na nemovitosti, nijak se nezajímala o existující zástavu a splátky hypotečního úvěru, které byly bytem jištěny. Musí vysvětlit i to, jak se tyto okolnosti mohou projevit v náhledu na trestnost jednání obžalované. S ohledem na změny trestního zákoníku, jak k nim došlo v průběhu času, je třeba, aby se soud prvního stupně zabýval tím, zda jednání obžalované S., které vezme za prokázané, nemůže naplňovat např. znaky skutkové podstaty podílnictví z nedbalosti podle § 215 tr. zákoníku nebo trestného činu legalizace výnosu z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 tr. zákoníku.
69. Závěrem tedy odvolací soud shrnuje, že z podnětu odvolání obžalovaného J. Š. z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), d), f) tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve všech výrocích ve vztahu k tomuto obžalovanému a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. ve vztahu k němu nově rozhodl. Z podnětu odvolání obžalované J. S. zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek ve výrocích týkajících se této obžalované a v rozsahu zrušení věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil soudu prvního stupně. Odvolací soud výslovně neukládá soudu prvního stupně doplnit dokazování, když tento pouze přihlédne k listinám, které obžalovaná přiložila k odůvodnění svého odvolání a které již byly provedeny ve veřejném zasedání před odvolacím soudem. Pokud však soud prvního stupně bude

považovat za potřebné, nic mu samozřejmě nebrání v jakémkoliv směru dokazování doplnit. V novém řízení a v novém rozhodnutí se však musí věnovat tomu, zda je zejména z hlediska zavinění naplněna ve formě úmyslu subjektivní stránka jednání obžalované S. ve vztahu k zažalovanému trestnému činu, příp. zda je možné v jednání obžalované spatřovat nedbalostní formu zavinění, které by mohlo vést k jiné právní kvalifikaci skutku popsaného v podané obžalobě. Při těchto úvahách je krajský soud povinen ve smyslu § 264 odst. 1 tr. ř. respektovat právní názory vyslovené tímto rozhodnutím.

70. Jinak odvolací soud neshledal podmínky pro změnu odvoláním napadeného rozsudku, a proto vyslovil, že v ostatních výrocích týkajících se obžalované P. S. zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno podat proti výroku pod bodem II. dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 29. února 2024

Mgr. Daniel Plšek v. r.
předseda senátu

